Nr. 40

6 oktober 1962
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS

van de Rebellenclub

KLEURPLAAT

MUG en MIK

Vragen staat vrij

Sprinkhanen

Een vraag die ons van verschillende kanten is voorgelegd, luidt: Hoe maken sprinkhanen hun raspende geluid?

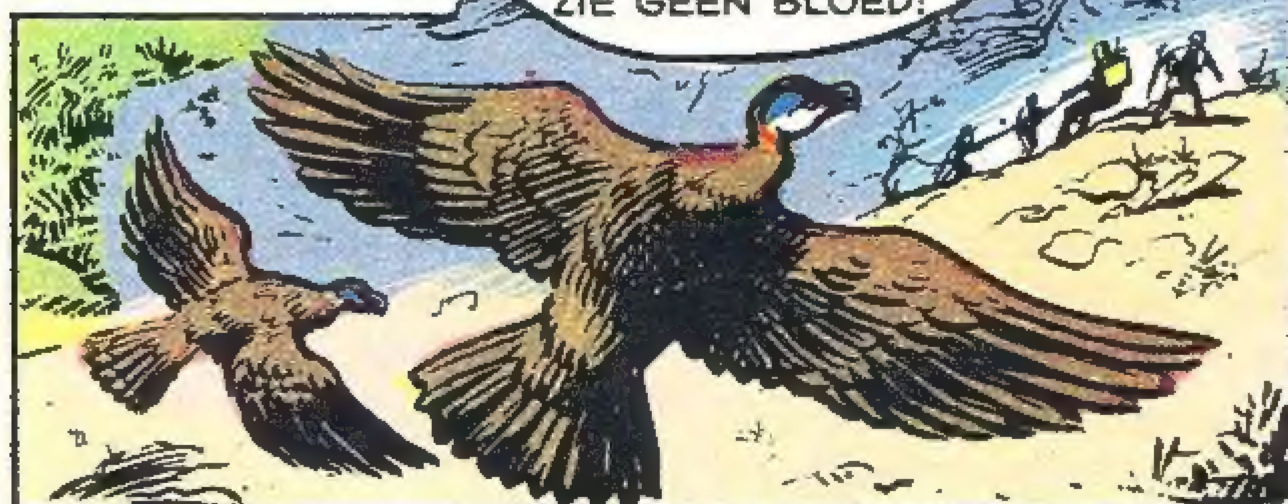
Sprinkhanen maken geluid door met hun achterpoten langs hun vleugels te wrijven. De achterpoten zijn voorzien van kleine uitsteeksels en de vleugels hebben heel fijne ribben. Als het dier met zijn poten langs zijn vleugels strijkt, krijg je ongeveer hetzelfde geluid als wanneer je een kam langs een stuk karton haalt. We moeten hier nog bij vertellen dat alleen de mannetjes geluid maken. De vrouwtjes kunnen alleen maar luisteren naar het geluid dat de mannetjes maken. Ze doen dit met oren, die niet aan de zijkant van hun kop zitten, maar aan de zijkant van hun lichaam.

De man van staal

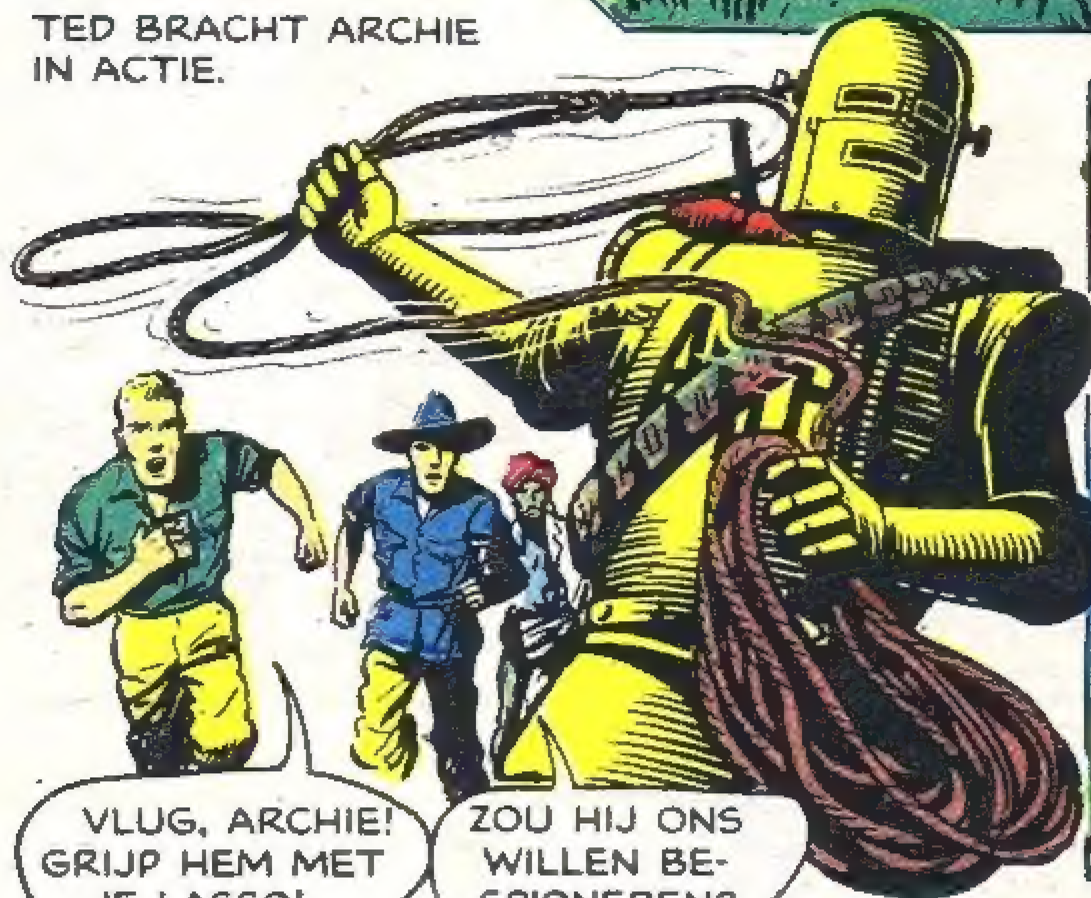

HET SPOOR EINDIGDE IN EEN STUK HOOG GRAS.
HIER IS DE TIJGER GEVALLEN. VOLGENS MIJ WAS HIJ NIET DOOD, MAAR HEEFT MEN HEM OVERMEESTERD!
ZOU HIJ DAN LEVEND GEVANGEN ZIJN?

OPEENS WEES KALDU TUSSEN DE BOMEN.
SAHIB, KIJK DAAR! DAAR STAAT IEMAND!

TED BRACHT ARCHIE IN ACTIE.
VLUG, ARCHIE! GRIJP HEM MET JE LASSO!
ZOU HIJ ONS WILLEN BE-SPIONEREN?

EVEN LATER SUISDE DE LASSO DOOR DE LUCHT.

MAAR TOEN...
DE LASSO ZIT OM EEN BOOMTAK!
VOORUIT, ARCHIE! HIJ MAG NIET ONTSNAPPEN!

MET ARCHIE OP ZIJN HIELEN HOLDE DE SPION VOORT.
ARCHIE HEEFT HEM BIJNA INGEHAALD!

MAAR OPEENS STOPTEN DE VRIENDEN...
LIEVE HELP, HIER IS EEN DORP!
DAT HAD IK HELEMAAL NIET VERWACHT!

HIJGEND RIEP DE VLUCHTELING:
DIE MANNEN HEBBEN DE TIJGER LEVEND GEVANGEN! ZE WIL-LEN NIET DAT HIJ GEDOOD WORDT!

HOOR JE DAT? HIJ DENKT DAT WIJ DE TIJGER GE-VANGEN HEBBEN!
JA, IK ZAL DE ZAAK EVEN GAAN UITLEGGEN!

MAAR VEEL KANS OM ALLES UIT TE LEGGEN KREEG TED NIET...
DOOD HEN! ZIJ BESCHER-MEN DE TIJGER, ONZE VIJAND!

De roep van het circus

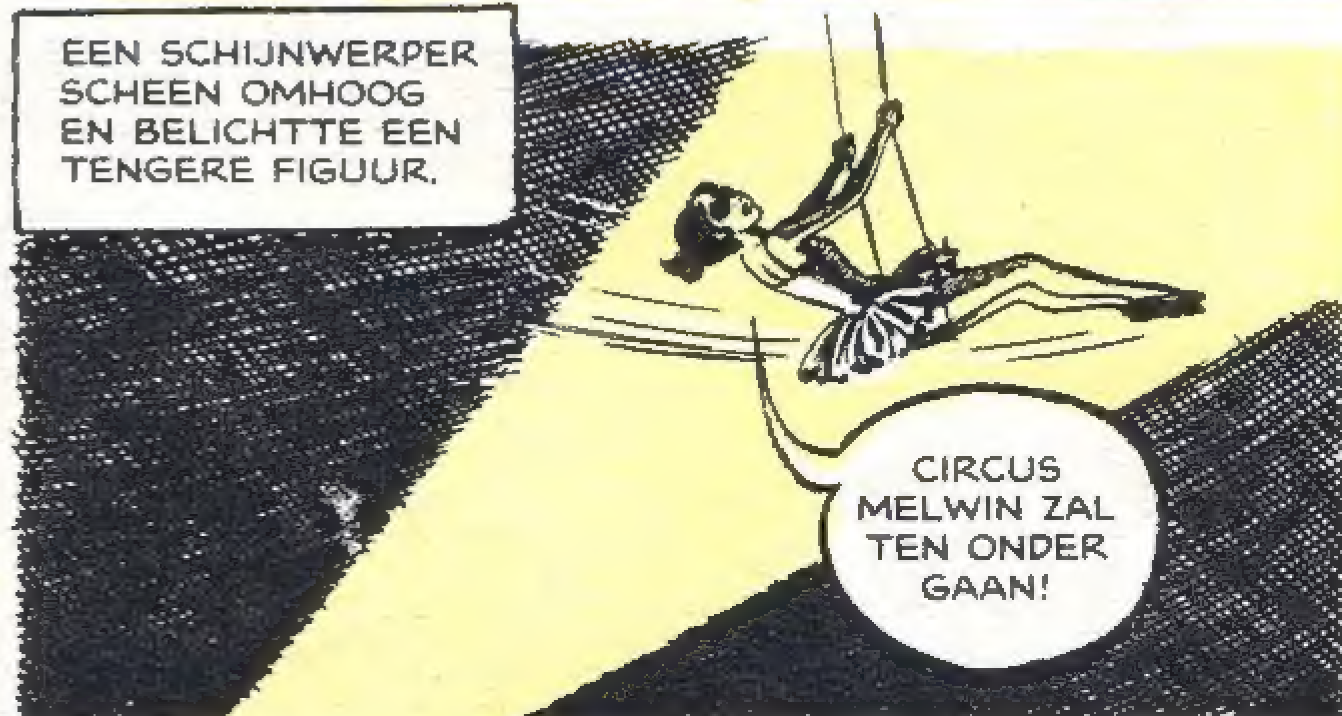
IN CIRCUS MELWIN WAS HET LEEUWENNUMMER AAN DE GANG EN DEBBIE KEEK TOE. TOEN GEBEURDE ER IETS ONVERWACHTS...

ALS ZE NIET VLUG HANDELDE, ZOU HANS AAN-GEVALLEN WORDEN!

VLUG TROK ZE DE BALLONNEN DOOR DE TRALIES EN TRAPTE ZE KAPOT.

Het beest van Chasseloup

door John Bancroft *met tekeningen van Herman Giesen*

KORTE INHOUD: *James Steel en zijn neef Lindsay Perrin stellen in Bretagne een nader onderzoek in naar de reden, waarom hun vriend Raoul de la Faine veroordeeld en verbannen is. Volgens hen is hij onschuldig. Onderweg naar het kasteel van Raouls vader, Chasseloup, nemen ze een kijkje in een antiekwinkeltje. Tenslotte bereiken ze het kasteel, waar ze allesbehalve vriendelijk worden ontvangen door de dwerg Clopotte en meneer Benoît, een neef van de familie. Na een kort gesprek met Raouls vader en diens kleinzoon Paul vertrekken ze weer. Op de terugweg komen ze zonder benzine te zitten. Een kolenbrander, Jean-Louis Goujon, neemt hen mee naar zijn huis. Ze brengen bij hem de nacht door. De volgende morgen rijden ze terug naar hun hotel.*

Ik vind het allemaal maar wonderlijk," merkte James peinzend op. „Eerst die hele toestand op Chasseloup, die uitbarsting van Pierre, de zoon van Raoul, en nu Jean-Louis Goujon, die zich nauwelijks kon inhouden. Ik moet me wel sterk vergissen, als hij niet meer van de hele zaak af weet."

Ze spraken er nog steeds over, toen ze de herberg in Les Forges naderden. Het was, zoals James al had gezegd, een eenvoudige gelegenheid zonder overbodige opsmuk. Aan de buitenmuren hingen verschillende vogelkooien met kauwtjes en kanaries, duiven en goudvinken. De duiven waren kleine vogels met prachtige vleugels en fraai gekleurde kopjes, die regelmatig op en neer bewogen, terwijl ze een eindeloos en bedroefd gekoer lieten horen. Lindsays eerste opwelling was de deurtjes van de kooien te openen en ze vrij te laten. „Eten ze die beesten hier op?" vroeg hij aan James.

„Ze eten van alles in Frankrijk," zei James, „zelfs lijsters."

De familie Gicquel zat juist aan het ontbijt toen ze binnenkwamen en James bood uitgebreid zijn verontschuldigingen aan voor het feit, dat ze een halve dag later aankwamen dan eigenlijk was afgesproken. James mompelde iets van vrienden, die hem hadden uitgenodigd en tegen wie hij onmogelijk nee had kunnen zeggen. En feitelijk was hij daarmee niet eens zover van de waarheid verwijderd. . .

De vrolijke, maar niet erg snuggere dienster Marianne bracht hen naar hun kamer, waar ze zich eindelijk behoorlijk konden wassen. Vervolgens pakten James en Lindsay hun bagage uit en verkleedden zich. Toen ze daarmee klaar waren, zei Lindsay: „Je kunt wel merken, dat we hier midden in een jachtgebied zitten. Zag je al die geweren in dat rek tegen de keukenmuur?"

„Er hing ook een koppel patrijzen," voegde James er veelbetekenend aan toe. „Ik vraag me af of er voor ons geen kans bestaat tijdens ons verblijf ook wat te jagen. Ik zal de waard eens vriendelijk aankijken."

Ze gingen naar beneden en betraden de gelagkamer. Overal aan de muren hingen opgezette bere-, herte- en vossekoppen.

„Wat ben je nou verder van plan, neef?" vroeg Lindsay na hun derde kop koffie. „Hier een dag of twee blijven en dan weer verder gaan?"

„Wie zegt dat we hier weggaan?" vroeg James, terwijl hij met een raadselachtige glimlach een slok koffie nam. „We hebben geen haast en bovendien worden de bossen in deze tijd van het jaar steeds mooier. . . "

„Nou, eerlijk gezegd zou ik niet weten wat we hier nog kunnen uitvoeren, nu Raouls vader ons zo duidelijk heeft laten weten, dat hij niet van onze hulp gediend is."

Plotseling barstte verderop in het dorp een geweldig spektakel los. Een hele bende honden zette het op een wild en bloeddorstig blaffen. James en Lindsay verstijfden van schrik, zo wreed en bloeddorstig klonk het woeste gegrauw.

„Dat moet de jachtpartij zijn, waar Jean-Louis het over had," zei James. Op dat moment kwam Marianne binnen en ze vertelde: „De kennels van de jachthonden liggen vlak bij de weg, meneer. O ja, ze maken afschuwelijk veel lawaai en het klinkt zo griezelig. Soms beginnen ze midden in de nacht. Dan lopen de griezels over mijn rug. . . "

„Waar jagen ze op?"

„Ze beginnen meestal op haas te jagen, dan op vossen, daarna op herten — daar zijn ze nu aan toe — en later jagen ze nog op wilde zwijnen."

„Dezelfde honden?" vroeg James, terwijl hij zijn wenkbrauwen verbaasd optrok.

„Ja, meneer, dezelfde honden jagen zowel op hazen als op herten en zwijnen. Soms weten ze niet eens waar ze op jagen en rennen ze het eerste het beste levende wezen na dat ze tegenkomen. Dan moet

u de oude Etrillard maar eens horen, hij is de pikeur. Hij kan zich kwáádmaken. . ."

„Dat geloof ik," zei James, die probeerde niet te glimlachen. „Wat dacht je ervan om een eind met de honden mee te gaan?" stelde hij Lindsay voor, toen het meisje de tafel had afgeruimd. „Dan leren we in ieder geval de omgeving een beetje kennen. Als er tenminste niets tussenkomt," voegde hij eraan toe.

„Goed," zei Lindsay. „Al voel ik me niet helemaal gerust na Mariannes opmerking over die honden, die soms niet precies weten waar ze op jagen."

Ze gingen op weg naar de kennels en waren er juist op tijd om te zien hoe ongeveer veertig uitgelaten honden werden losgelaten op het omheinde erf voor de kennels. „Zou de plaats, waar de honden samenkomen, ver weg zijn?" vroeg Lindsay.

„Dat weten we gauw genoeg," zei James. „Ik zal het dat jongetje daar eens vragen." Hij stapte naar een groepje opgeschoten jongens, die stonden toe te kijken.

„Vlak bij Fonatine, meneer," antwoordde een van de jongens.

„Hoe ver is dat?"

„Een kilometer of vijfentwintig, meneer."

„Zo, zo," zei James. „Als je er iets voor voelt om tweehonderd frank te verdienen, dan mag je ons de weg erheen wijzen. Ik heb een auto."

„Goed," antwoordde de jongen en hij grijnsde over zijn hele gezicht. Ze liepen gedrieën terug naar de herberg om de Jaguar te halen, maar eerst moesten ze nog een garage vinden om de tank bij te vullen. Hun gids bracht hen naar een garage in Paimpont, waar James niet alleen de tank liet vullen, maar voor alle zekerheid ook maar een blik benzine kocht voor het geval ze nóg eens zouden stranden. Er zou niet altijd een Jean-Louis in de buurt zijn om hen uit de brand te helpen.

Toen ze Fonatine bereikten, hadden de jagers en de honden zich al verzameld. Het was voor zo'n grootscheepse jacht een klein gezelschap. Maar een stuk of zes jagers in vol ornaat — donkerblauwe pet, blauwe rijbroek, rode korte jas en lange, indrukwekkende dolk (voor de herten, legde de jongen uit) — zaten te paard, terwijl de honden zenuwachtig in het rond draafden. Sommige jagers droegen rond hun schouder een grote hoorn, die zacht glansde in het zonlicht.

„Daarop wordt de jachtmuziek geblazen," zei Lindsay, terwijl de neven de wagen verlieten.

Plotseling greep James hem bij de arm. „Zie je wie hier ook is?" fluisterde hij niet zonder opwinding. „Kijk eens, dáár."

Lindsay volgde James' blik in de richting van twee ruiters, die een eindje van de anderen af stonden. Een van de twee was Benoît, de ander was Pierre de la Faine.

HOOFDSTUK 6

Ongewone jachttaferelen

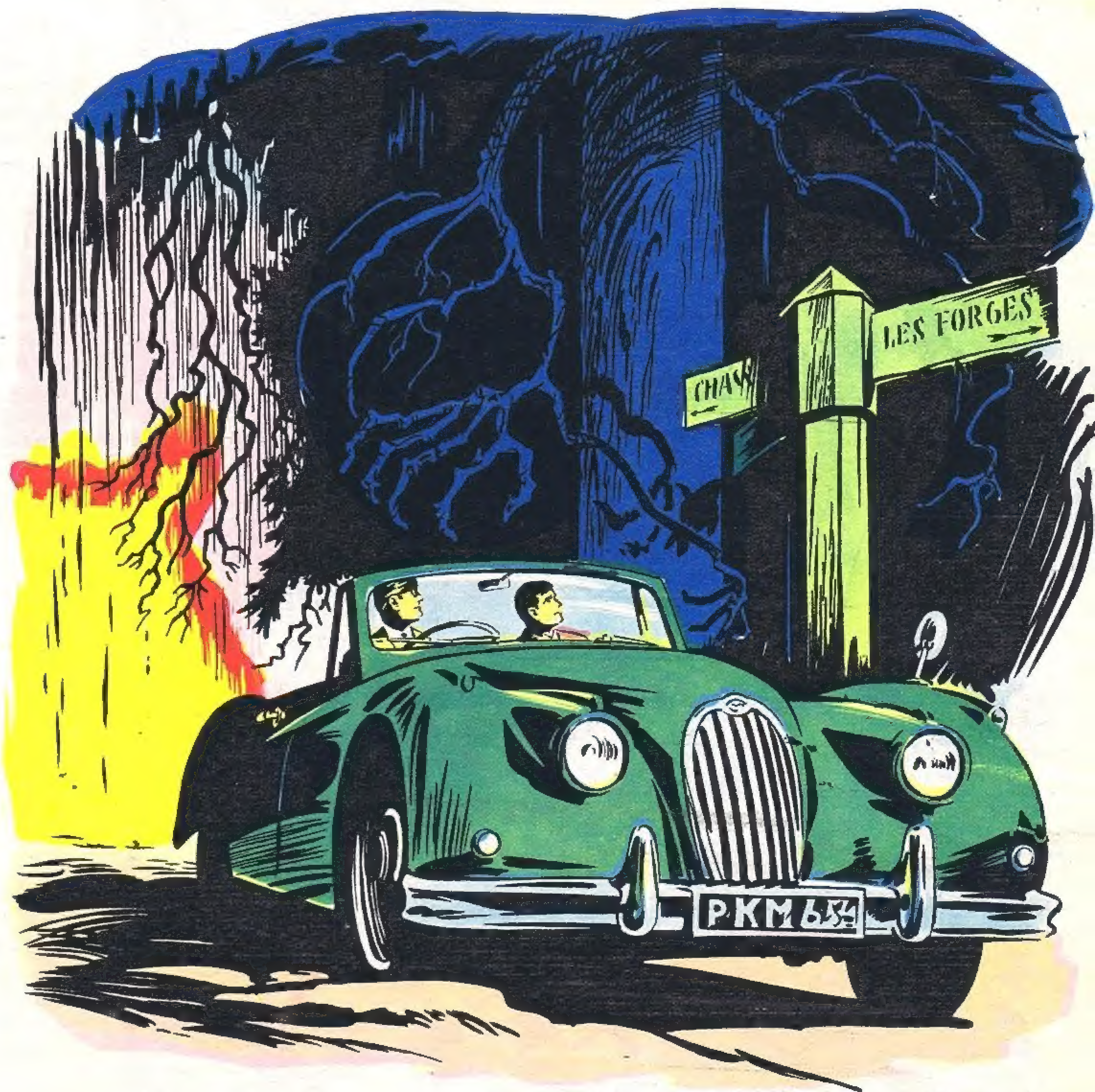
„Ga je een praatje met ze maken?" vroeg Lindsay, terwijl ze het tweetal gespannen gadesloegen.

„Daar voel ik veel voor," antwoordde James, terwijl hij nadenkend langs zijn kin wreef. „Zeker met Pierre. Maar het zal niet eenvoudig zijn. Ik geloof niet dat Benoît er erg op gesteld is."

„Ik weet wel zeker van niet," mompelde Lindsay.

Op dat ogenblik zetten de jagers hun grote hoorns aan de mond. Het bos was opeens gevuld met schallende klanken. De melodie klonk zo onweerstaanbaar vrolijk, dat het leek of er een feestelijke gebeurtenis plaatsvond. Maar de dieren in het bos, die het slachtoffer van de jacht zouden worden, dachten daar waarschijnlijk wel anders over. De honden blaften geestdriftig en kwispelden met hun staart. Het gezelschap zette zich in beweging en de trappelende paardehoeven klonken gedempt op het zachte mos. De tuigen rinkelden en het stijve leer van de glimmende zadels kraakte. Een hele troep jongens uit het dorp liep schreeuwend en juichend met de jagers mee, die onverstoorbaar verder reden.

Terwijl het gezelschap het bos in trok, zag James opeens, dat Pierre hen in de gaten had. De jongen glimlachte en wilde zijn hand opsteken, maar alsof hij zelf schrok van zijn plan keek hij opeens weer

strak voor zich uit en volgde Benoît tussen de bomen.

„Jammer dat hij niet alleen is," mompelde James geërgerd. „Hij schijnt ons toch wel graag te willen spreken. Misschien hebben we nu de enige kans daarop voorbij laten gaan."

Hij en Lindsay liepen het struikgewas in, de jagers achterna. Hun gids was er al lang vandoor, maar het was nu niet moeilijk om de goede weg te vinden. Voor hen hoorden ze het gedraaf en gegrom van de honden, af en toe weerklonk een hoornsignaal en het getrappel van de paarden, die zich een weg door de struiken baanden, was duidelijk hoorbaar.

Na enige tijd waren James en Lindsay een flink eind achtergeraakt en James zei hijgend: „Misschien hadden we beter een paard kunnen huren. Op deze manier hebben we weinig aan onze boswandeling."

„Och, het is een fijne dag, prachtig weer, prachtig bos," antwoordde Lindsay. „Ik hoef niet per se getuige te zijn van het uitmoorden van hazen en ander wild om van de omgeving te genieten."

Toen het lawaai van de jacht voor hen was verstomd — zó ver waren ze achtergeraakt — namen James en Lindsay er hun gemak van. Na een half uur bereikten ze een kruispunt van verschillende paden, hielden halt en vroegen zich af welke richting ze zouden inslaan. Van de jagers was geen spoor meer te bekennen. Af en toe vingen ze wat vage geluiden van de jacht op, maar het was te ver weg om te bepalen uit welke richting ze kwamen. Een oude man met een slordige grijze baard, die met een zak vol paddestoelen strompelend langs een van de bospaadjes liep, gromde, toen ze hem vroegen of hij hen verder kon helpen, dat de hele jacht voor zijn part naar de weerga kon lopen en dat hij er niets mee te maken wilde hebben.

„Een geheimzinnige ontmoeting in het bos," zei James glimlachend. „Hij heeft veel weg van een kabouter."

Intussen hadden ze wel begrepen dat ze de jagers toch niet konden bijhouden. Ze legden er zich bij neer en kozen een pad, dat volgens een wrakke handwijzer het Geitenpad heette. Ze waren nog niet ver gevorderd, toen een onverwachte beweging voor hen in het struikgewas hen deed stilstaan. Een meter of vijftig verder stapte een lichtbruin hert vanuit de schaduw van de bomen het pad op. Doodstil bleef het dier, met het prachtige gewei iets gebogen, in het zonlicht staan.

„Het is een reebok," fluisterde Lindsay met bonzend hart.

„Ik vind het zonde om op zo'n prachtig dier te jagen," mompelde James. Het volgend ogenblik sprong het dier over het pad en verdween met vlugge bewegingen in de schemer van het dichte bos.

„Zouden ze daarop jagen, op herten en zo?" vroeg Lindsay.

„Ik denk van wel," antwoordde James.

„Stil. Luister," zei Lindsay, terwijl hij zijn hand ophief. „Hoor je dat? Ik geloof dat de honden deze kant uit komen."

Het lawaai van de dravende paarden en de blaffende honden kwam inderdaad weer naderbij. Het werd afgewisseld door hoornstoten.

„Laten we daar aan de kant van het pad op die omgevallen boom gaan zitten," stelde James voor, terwijl hij naar een open plek in het bos rechts van het pad wees. „Wie weet wat we allemaal nog te zien krijgen, als we ons rustig houden."

Terwijl de jachtstoet langzaam dichterbij kwam, zaten James en Lindsay op de stam van een omgezwaaide denneboom en luisterden gespannen. Uit de geluiden die ze opvingen probeerden de beide neven af te leiden welke kant de stoet opging. Kwamen de jagers nu deze kant uit of niet, vroeg Lindsay zich af, maar zijn onzekerheid werd onmiddellijk weggenomen door een hevig geritsel in de struiken. Niet ver bij hen vandaan verscheen een enorm wild zwijn, trillend en snuivend. Het beest aarzelde even, keek in hun richting en verdween toen weer onder de hoog opgeschoten varens.

„Nou, nou, die zag er wat je noemt monsterachtig uit," zei Lindsay met gedempte stem. „Zag je die kop en die slagtanden?"

„Zie je wie hier ook is?" fluisterde hij niet zonder opwinding. „Kijk eens, dáár."

Op hetzelfde ogenblik drong het tot hen door wie die eenzame ruiter was: Pierre de la Faine.

„Als Marianne uit de herberg gelijk heeft, maakt hij zich druk voor niets. Hij is nog niet aan de beurt," zei James. „Maar hij neemt natuurlijk geen risico. Wie geeft hem ongelijk? Die honden gaan tekeer als een troep uitgehongerde wolven."

Dat deden ze inderdaad. Hun geblaf naderde nu snel. Lindsay voelde een rilling over zijn rug gaan en ook James was tot het uiterste gespannen. Het geluid van naderend hoefgetrappel deed hen opkijken. Een eenzame ruiter reed in galop over het bospad en was al weer bijna uit het gezicht verdwenen voor hij de twee neven had opgemerkt. Hij keek hen even aan en hield toen plotseling in. Steigerend keerde zijn paard om en kwam snel in hun richting. Op hetzelfde ogenblik drong het tot hen door wie die eenzame ruiter was: Pierre de la Faine. Ze stonden van de boom op en kwamen hem tegemoet. Pierre bloosde en zijn ogen stonden angstig en onzeker. Hij sprong zo wild van zijn paard, dat hij bijna viel.

„Ik hoopte al dat we je hier in het bos zouden tegenkomen, Pierre," zei James hartelijk. „We zagen je op de verzamelplaats, maar we hadden geen gelegenheid om bij je te komen."

„Nee, ik kon daar niet met u praten. Meneer Benoît zou erg kwaad geworden zijn."

„Weet hij dat wij daar waren?"

„Ja, en hij weet ook, dat ik met u in contact wil komen. Hij is steeds vlak bij me gebleven. Ik heb hem pas van me af kunnen schudden toen hij moest afstappen om het tuig van zijn paard opnieuw vast te maken. . . "

„Het is zuiver geluk dat je ons hier hebt gevonden," zei James. „Deze bossen zijn zo uitgestrekt."

„Luister, meneer Steel," begon Pierre gejaagd, „ik moet met u spreken. Over mijn vader."

„Ja natuurlijk." James keek de jongen nieuwsgierig aan. „Maak je maar geen zorgen, Pierre. Je kunt tegen ons vrijuit spreken."

„Kan ik u vertrouwen?" vroeg de jongen bijna smekend. Het was duidelijk dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Hij keek gejaagd achterom. „Ik kan niemand in mijn omgeving vertrouwen, ziet u. Niemand. En mijn grootvader doet zo vreemd. Ik mag het kasteel niet uit en vrienden heb ik niet. En al had ik ze wel — ik zou ze toch niet mogen ontmoeten."

Op dat ogenblik hoorden ze achter zich snel naderend hoefgetrappel. Pierre werd lijkbleek. Hij keek gejaagd om zich heen, zoekend naar een plaats waar hij zich zou kunnen verbergen.

„Vlug," zei James, „leid je paard tussen de bomen."

Maar het was te laat. Een roodgejaste ruiter op een briesend paard was al dicht genaderd. Maar toen hij nog dichterbij gekomen was, zagen ze dat het Etrillard de pikeur was. Pierre zuchtte verlicht.

„Vals alarm," zei Lindsay. „Kalm maar. . . "

Maar Lindsay was te gauw gerustgesteld. Nog meer paarden naderden. Opnieuw verscheen er een ruiter op het pad. En deze keer was het degene die het drietal vreesde: Benoît. Gespannen zagen ze hem over het pad dichterbij komen. Het was duidelijk dat hij Pierre aan het zoeken was. Hij keek speurend in het rond en op zijn gezicht lag een uitdrukking van ergernis. Opeens zag hij hen. Woedend kwam hij op het groepje toe rijden. Hij hield zijn paard pas op het laatste moment in. De ergernis op zijn gezicht had plaats gemaakt voor nauwelijks ingehouden drift. „Stijg op," schreeuwde hij Pierre met overslaande stem toe.

Een ogenblik leek het of Pierre de hulp van James zou inroepen. Zijn gezicht was verwrongen van radeloosheid. Maar vlak daarop was zijn aarzeling voorbij. Hij draaide zich om, greep de teugels en hees zich gehoorzaam in het zadel. Plotseling gaf Benoît Pierres paard een zwiepende slag met zijn zweep, zodat het dier met een paar sprongen weer op het pad stond. Benoît liet zijn paard wild steigeren, zodat James en Lindsay snel achteruit moesten stappen om aan de sterke hoeven van het dier te ontsnappen. *Wordt vervolgd*

BETSY

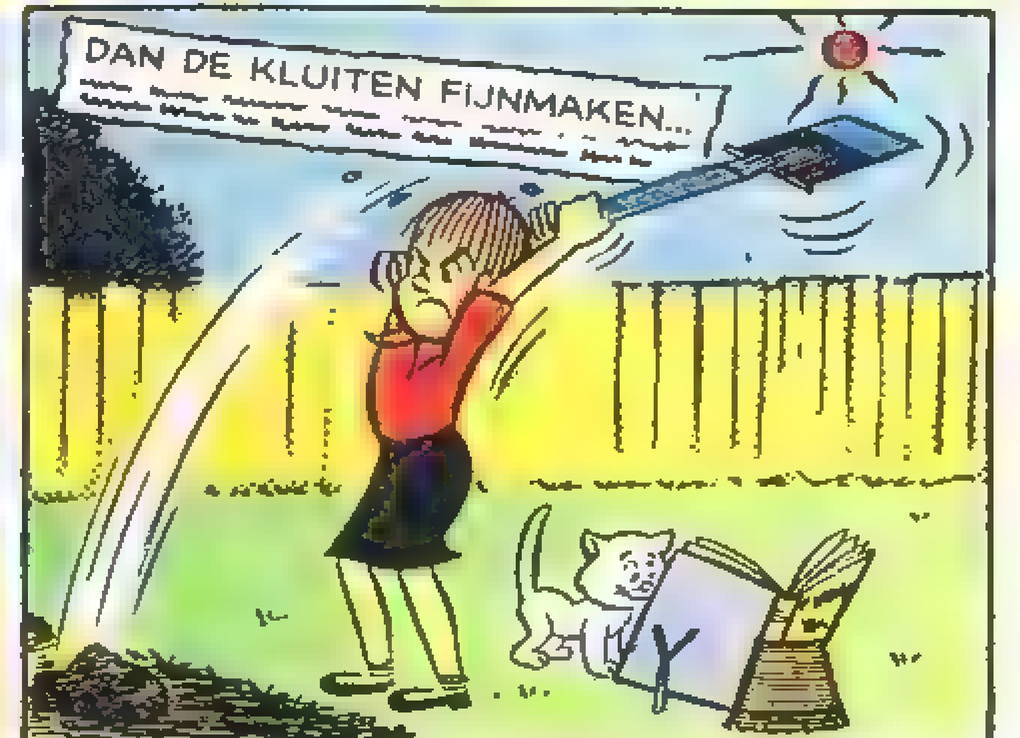

HEE, WAT LEUK!
WIE HEEFT DE MOOISTE TUIN? DOE MEE AAN DEZE GROTE WED-STRIJD!

IK DOE MEE EN REKEN MAAR DAT IK EEN PRIJS WIN!

KIJK, DAT IS NET WAT IK NODIG HEB!
TWEEDEHANDS BOEKEN
TUINIEREN VOOR IEDER-EEN
ALLE BOEKEN 50

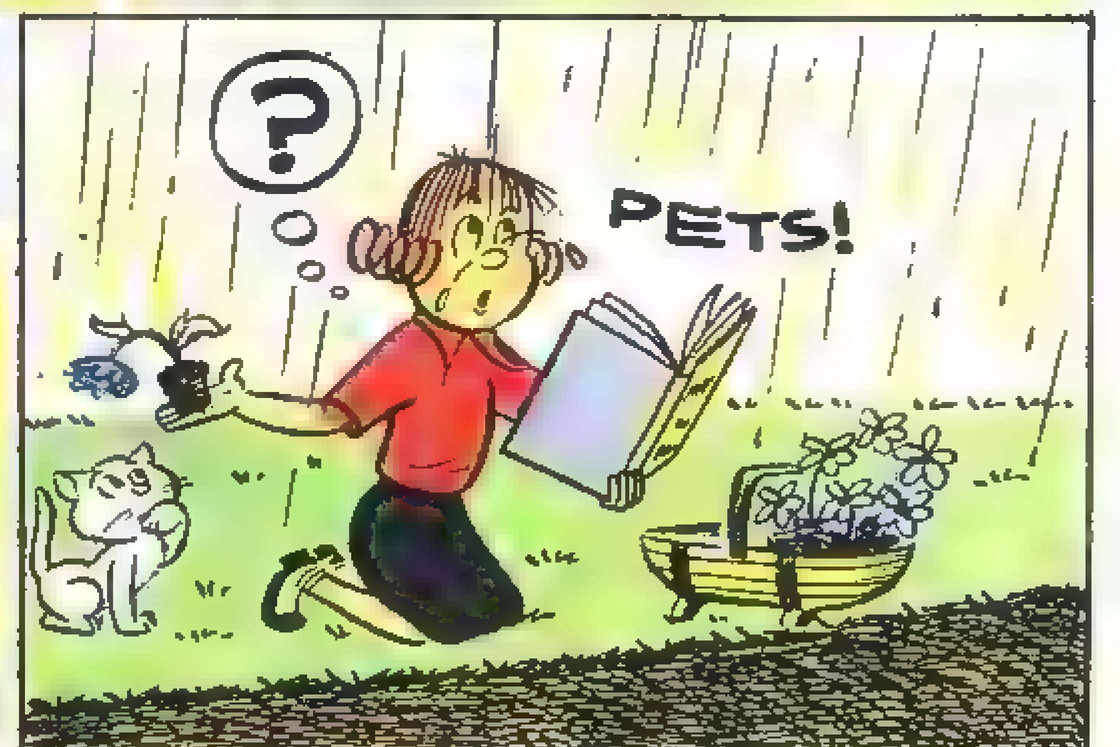

EERST DE GROND GOED OMSPITTEN...

DAN NÓG EEN KEER SPITTEN...
NÓG EEN KEER? ZOU DAT WEL NODIG ZIJN?

DAN DE KLUITEN FIJNMAKEN...

PFFF, WAAR BEN IK AAN BEGONNEN!
TUINIEREN VOOR IEDER-EEN

MAAR IK GEEF HET NIET OP. IK WÍL EEN PRIJS WINNEN!

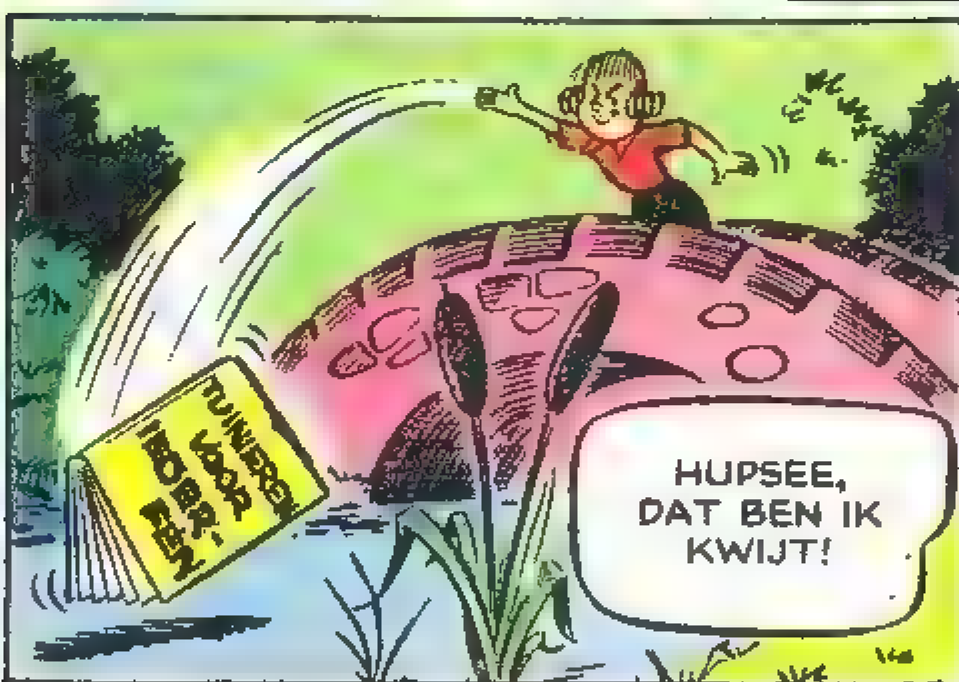

?
PETS!

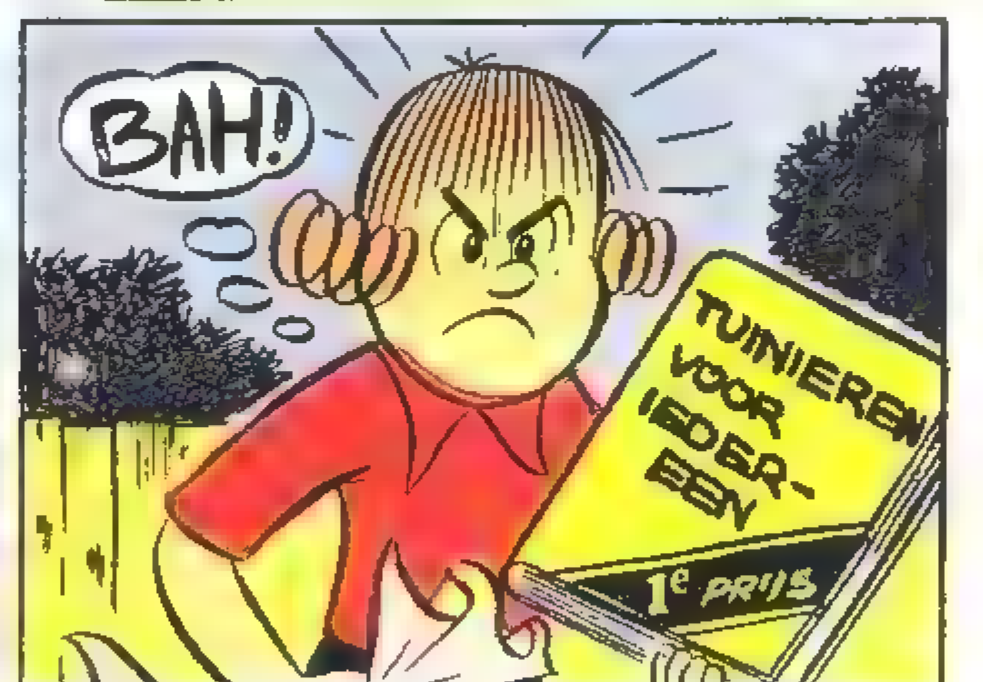

VOOR HET PLANTEN MOET DE GROND GOED NAT ZIJN!

NOU, DAT IS WEL IN ORDE!
TUINIEREN VOOR IEDER-EE

LATER..
ZIEZO, HET IS KLAAR EN DIT BOEK HEB IK NIET MEER NODIG!

HUPSEE, DAT BEN IK KWIJT!

BETSY, DE JURY IS HIER GEWEEST EN JIJ HEBT DE EERSTE PRIJS GEWONNEN!
HOERA! DE EER-STE PRIJS VOOR MIJ!

BAH!
TUINIEREN VOOR IEDER-EEN
1e PRIJS

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

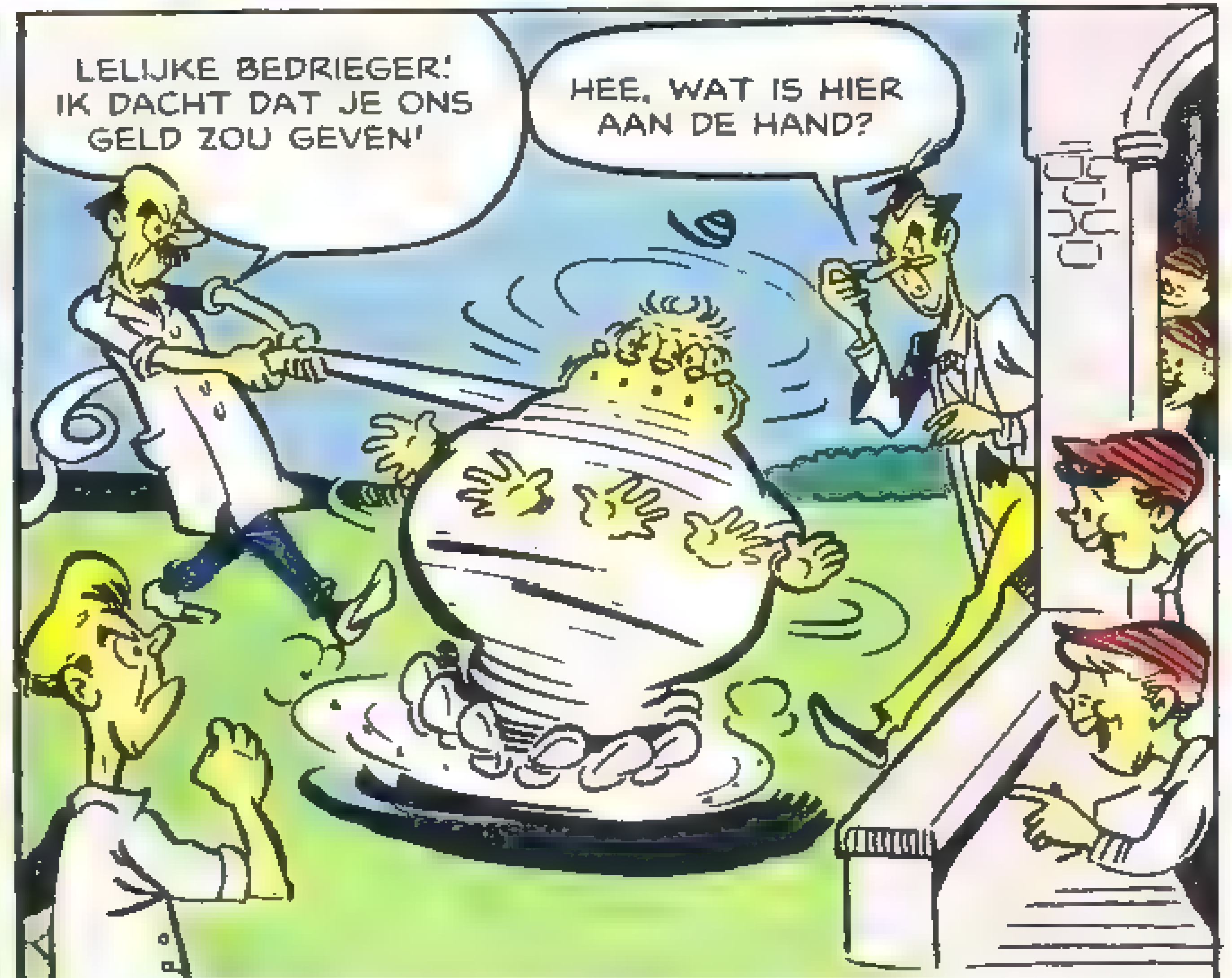

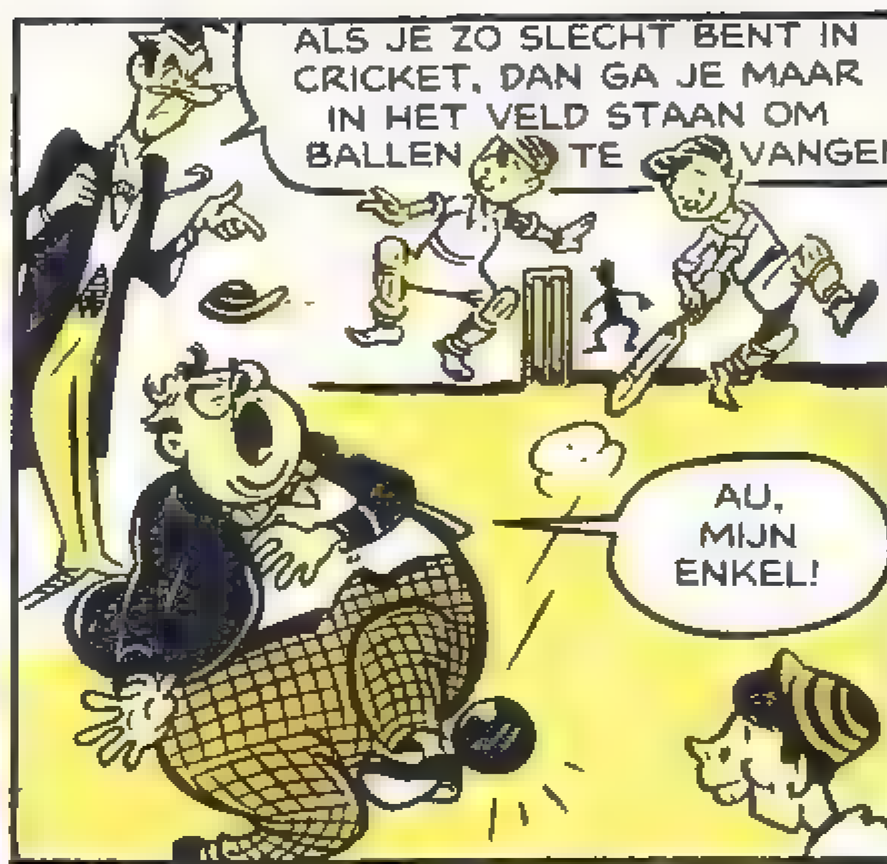

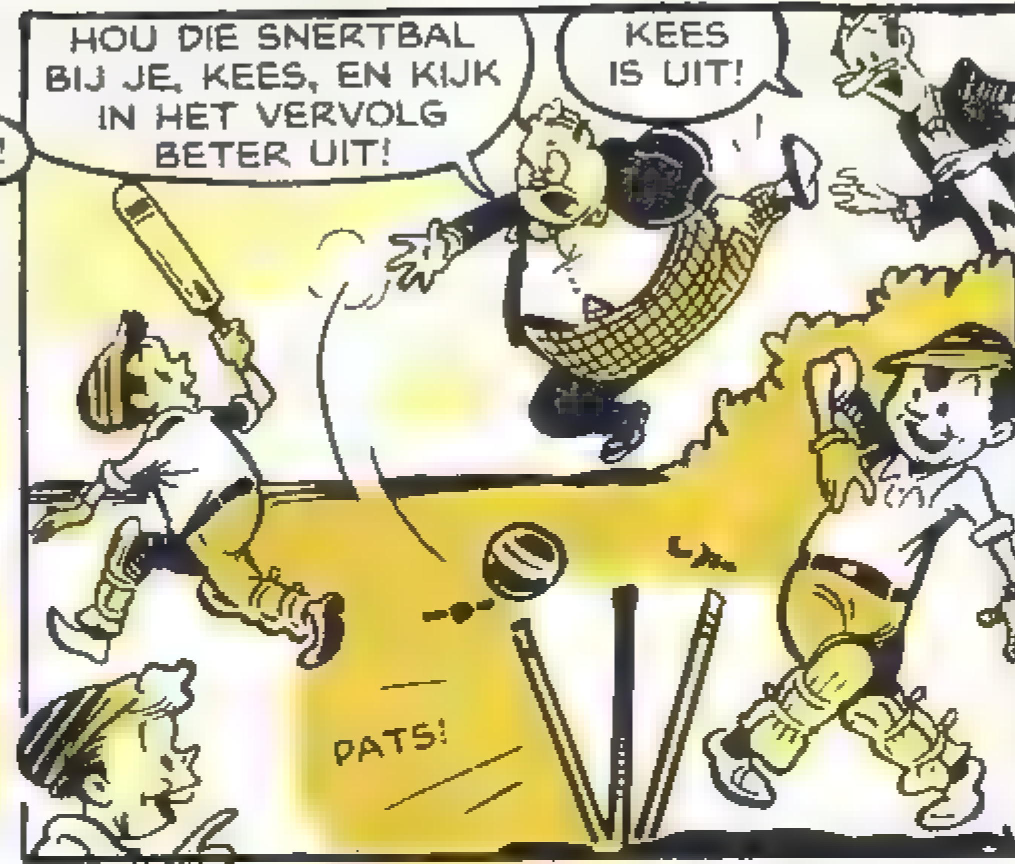

JIJ HAD ZEKER WEER GEEN ZIN OM MEE TE DOEN, HÈ? VOORUIT, NAAR HET VELD!
MAAR IK BEN ERG SLECHT IN CRICKET, MENEER!

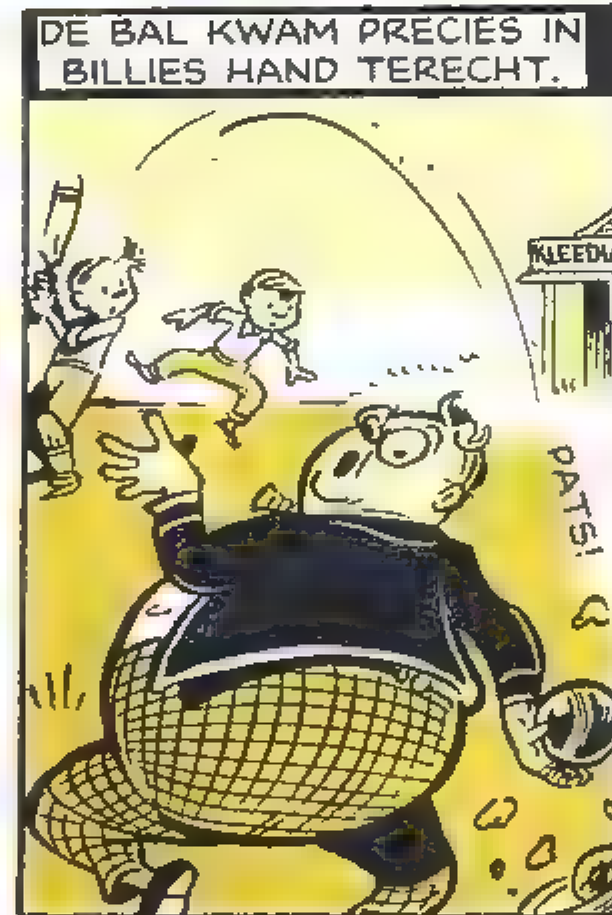

ALS JE ZO SLECHT BENT IN CRICKET, DAN GA JE MAAR IN HET VELD STAAN OM BALLEN TE VANGEN!
AU, MIJN ENKEL!

HOU DIE SNERTBAL BIJ JE, KEES, EN KIJK IN HET VERVOLG BETER UIT!
KEES IS UIT!
PATS!

DAT WAS EEN MOOIE WORP, BILLIE. HOE KON JE NU ZEGGEN DAT JE SLECHT BENT IN CRICKET!
MAAR IK MIKTE NIET OP DIE PAALTJES, MENEER, IK MIKTE OP KEES!
KLEEDLOKAA

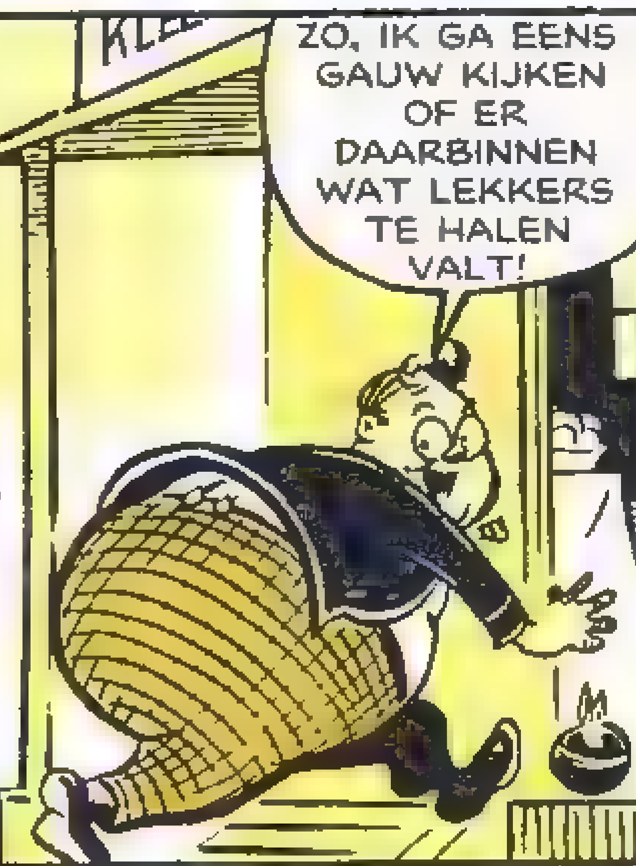

BAH, IK HAAT CRICKET! IK ZAL ZE WEL LATEN MERKEN DAT IK ER NIKS VAN KAN!

PATS!
VANG HEM, BILLIE!
HEE, IEMAND HEEFT HIER EEN ZAK KOEKJES LATEN STAAN! BOF IK EVEN!

DE BAL KWAM PRECIES IN BILLIES HAND TERECHT.
PATS!

PRACHTIG GEVANGEN! BILLIE, JE BENT EEN STER!
WAT ZEURT DIE MAN TOCH? IK WAS HELEMAAL NIET VAN PLAN OM DIE BAL TE VANGEN!

NA DE RUST ZULLEN WE BILLIE EENS AAN SLAG ZETTEN. IK WED DAT HIJ GEWELDIG GOED IS!

ZO, IK GA EENS GAUW KIJKEN OF ER DAARBINNEN WAT LEKKERS TE HALEN VALT!

BILLIE, TREK JIJ EVEN JE CRICKETPAK AAN, TERWIJL WIJ THEEDRINKEN!

NOU, GOED HOOR. ALS IK GEEN THEE KRIJG, DAN SPEEL IK OOK NIET MEE!
KLEEI

IK GOOI GEWOON AL HUN CRICKETSPULLEN IN HET WATER, DAN MOETEN ZE WEL OPHOUDEN!
PLONS

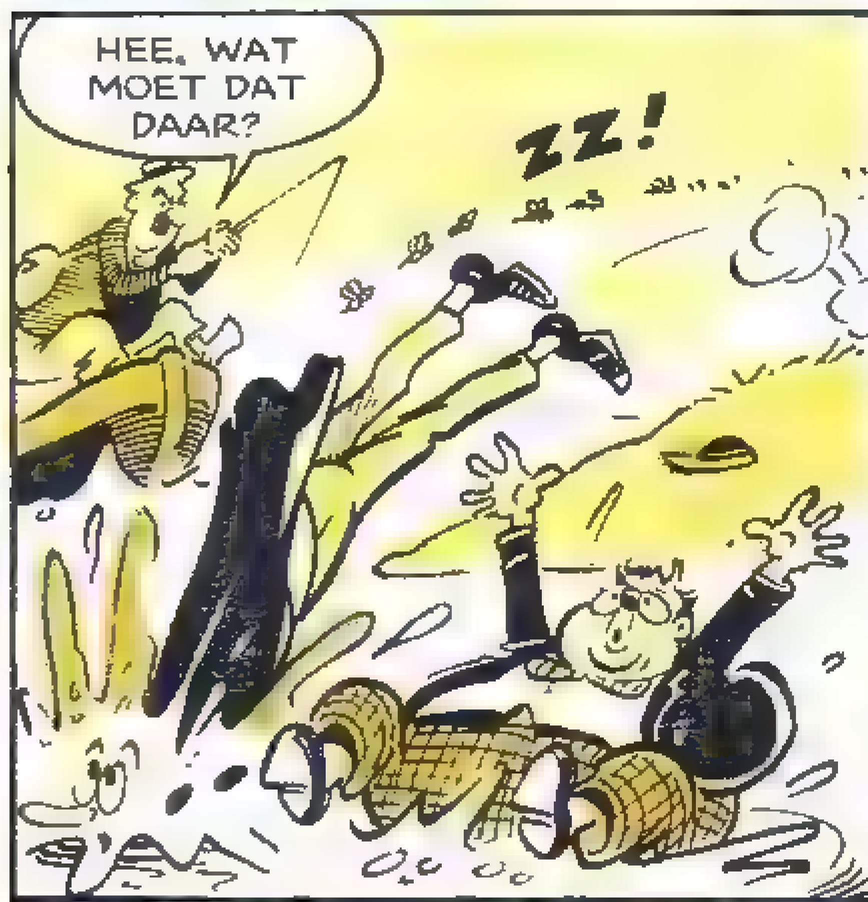

EN NA DE PAUZE...
IK SNAP NIET WAAR ONZE CRICKETSPULLEN GEBLEVEN ZIJN. GA EENS VLUG ZOEKEN, JONGENS!
HA, HA, DIE VINDEN ZE NOOIT! IK GA EENS KIJKEN OF DIE ZAK MET KOEKJES ER NOG LIGT!
OKAAL

HELP! AU!
EEN STELLETJE WESPEN
ZIJN ME AL VÓÓR
GEWEEST!
ZZ!
ZZ!

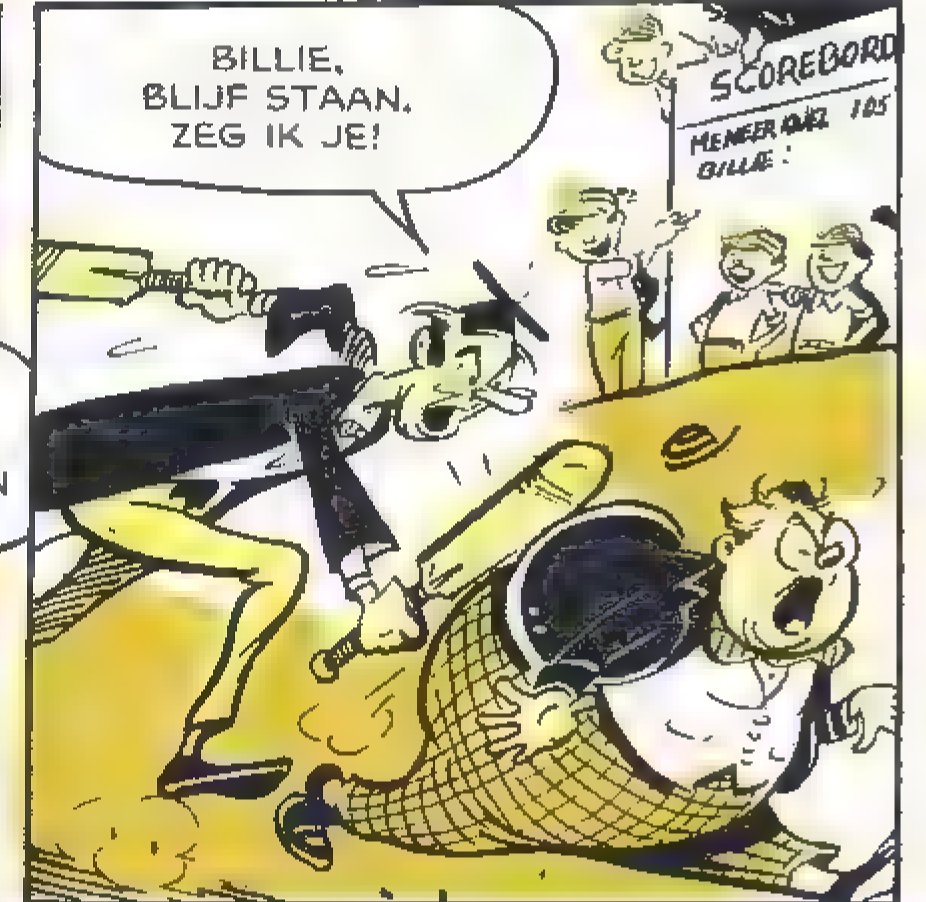

HEE, IK HOOR
BILLIE. ZOU HIJ
IETS GEVONDEN
HEBBEN?
HELP!
HELP!

H...HELP, M...MENEER!
R...R...RED ME!

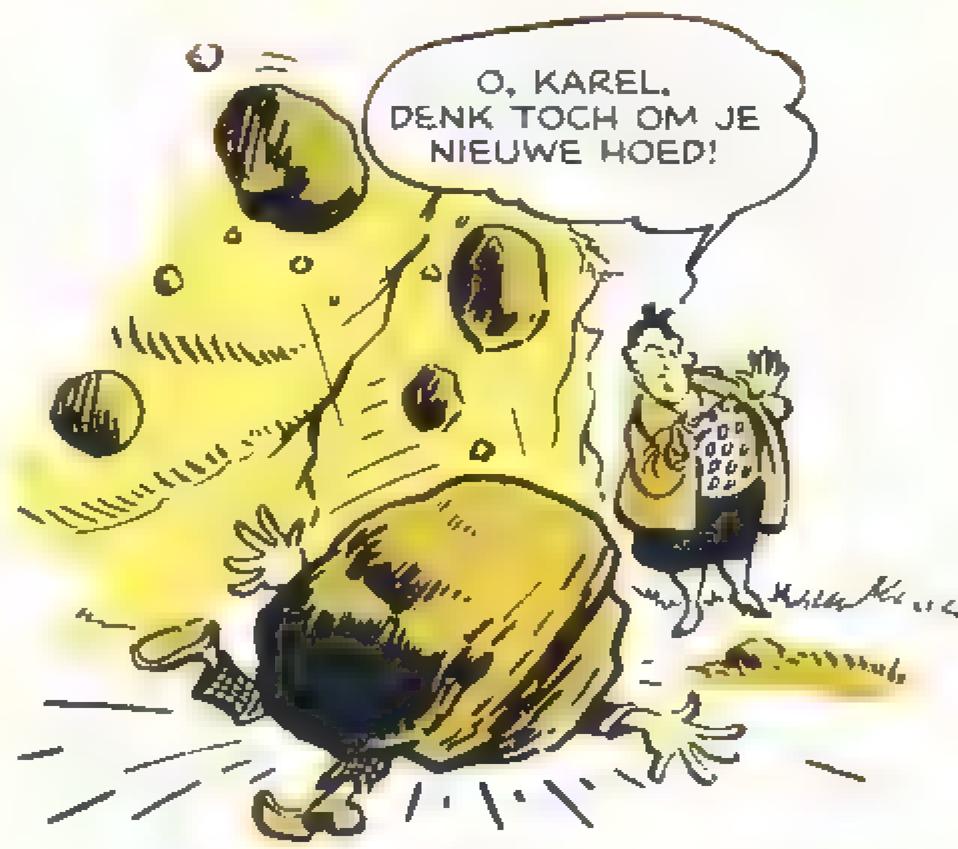

VLUGGER, MENEER!
ZE WILLEN ME IN MIJN
NEUS STEKEN!

HEE, WAT
MOET DAT
DAAR?
ZZ!

KUNNEN JULLIE DE VISSEN
NIET MET RUST LATEN?
HET IS AL ERG GENOEG
DAT DIE DIKZAK DIE
CRICKETSPULLEN
IN HET WATER
HEEFT
GEGOOID!
LIEVE
HELP,
DAAR
DRIJVEN
ZE!

BILLIE,
BLIJF STAAN,
ZEG IK JE!
SCOREBORD
105

HEB IK
U LANG
LATEN
WACHTEN?
O NEE, DOKTER.
MAAR WIST U
DAT ER 1976456
STIPJES OP
UW BEHANG
ZITTEN?

O, KAREL,
DENK TOCH OM JE
NIEUWE HOED!

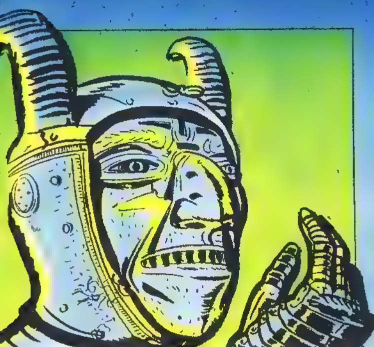

HOU NU EENS OP
MET DAT GEZEUR OVER
MIJN OGEN. ZE
ZIJN PRIMA!

MAAR JE MOET OOK NIET
ZO HARD STOTEN!

VERTEL EENS,
JAN, WELKE
JONGEN HEEFT
JOU ZO GE-
SLAGEN?
IK WEET
NIET HOE HIJ
HEET, MAAR
HIJ HEEFT
TWEE BLAUWE
OGEN EN DRIE
TANDEN UIT
ZIJN MOND!

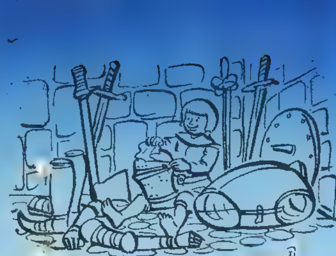

KOM JE
BUITEN
SPELEN?
NEE, IK HELP
VADER MET MIJN
HUISWERK!

Echte mannen van staal

DEZE IJZEREN HELM DIENDE OM HET HOOFD VAN DE RIDDER TE BESCHERMEN EN TEVENS OM SCHRIK AAN TE JAGEN.

Sinds er mensen op aarde rondlopen hebben ze met elkaar gevochten. Daarbij kwamen ze er al gauw achter dat een mens nogal kwetsbaar is. Het meest kwetsbare is zijn hoofd; daarom werd daar een ijzeren pannetje op gezet, dat later helm werd genoemd. Maar ook de borst is kwetsbaar; daarom werd daar een schild voor gehouden. Onder de Romeinen werd deze zelfbescherming verder uitgebreid en in de tijd van de ridders kwam zij tot een hoogte- en een... „zwaartepunt".

Laten we zo'n ridder van een vijfhonderd jaar geleden eens bekijken tijdens het aankleden. Nadat de man geeuwend uit zijn bed was geklommen, ging hij eten. Wassen vonden ze in die tijd een raar en ongezond gedoe. Na het ontbijt begon het aankleden. Over zijn lange hemd kreeg de ridder een leren vest. Op de schouders kwamen dikke lappen, dan volgden een zijden hemd, een wambuis, een broek van wol of leer, vilten lappen op de knieën en over dit alles heen een hemd gemaakt van ijzeren ringetjes, een maliënkolder.

Over zijn wollen broek droeg de ridder een ijzeren broek, ook gemaakt van ringetjes. Over dit wollen, leren en ijzeren ondergoed kwam het harnas. Dit ijzeren pak was een maatkostuum, dat naar het figuur van de ridder was gemaakt. Het bestond uit verschillende delen, die met riempjes aan elkaar werden bevestigd. Ellebogen, knieën en schouders bestonden vaak uit smalle ijzeren platen die als jaloezieën over elkaar sloten. Op deze manier kon de ridder bukken, draaien en armen en benen bewegen. Op zijn hoofd droeg hij onder zijn ijzeren helm een vilten muts. De helm werd vastgemaakt aan het halsstuk van het harnas en aan de schouderstukken. Het uitzicht vanuit de helm was niet best, omdat de ridder door een spleet of een rij gaatjes moest kijken. Spleet of gaatjes zaten in een opklapbaar deel van de helm, het vizier. Omdat de helm zo zwaar was, reed vaak achter de ridder een schildknaap, die, als het spannend werd, de ridder gauw zijn helm opzette. De taak van de schildknaap bestond verder onder andere uit het roestvrij houden van de kleding van zijn baas en menig uurtje bracht hij door met poetsen.

Als de ridder aangekleed was, strompelde hij de trap af of werd door zijn bedienden naar beneden gesjouwd, waar hij met vereende krachten op zijn paard werd getild. In sommige kastelen werd de ridder ook wel aan een katrol omhooggetakeld, waarna het paard onder hem werd gebracht.

Het paard was natuurlijk ook beschermd. Het droeg een maliënkolder en was soms ook nog bekleed met ijzeren platen. Nadat de bediende de ridder zijn schild en lans had aangegeven, kon de levende pantserwagen ten strijde trekken. Werd in de strijd het paard getroffen of viel de ridder eraf, dan was hij verloren. Hij lag dan weerloos op de grond, zijn ijzeren pak kon hij zelf niet uittrekken.

Door de uitvinding en het gebruik van het kruit raakten de ridders met hun ijzeren pakken en hun kastelen met metersdikke muren in het vergeet- en het geschiedenisboekje.

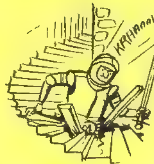
HET NIEUWE HARNAS

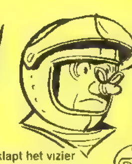
Het harnas staat blinkend op de nieuwe eigenaar te wachten.

De bediende die de ridder aankleedt, moet nog wennen aan dit nieuwe kostuum.

Stampend gaat de ridder de trap af en dan...

klapt het vizier van de helm naar beneden. De neus van de ridder is iets te lang.

Het oude trouwe paard kan dit gewicht niet torsen.

Alleen 's winters draagt hij het nog, met centrale verwarming.

Het geheimzinnige pakje

door J. Louwman

De stationshal was vol geluiden. Mensen stonden in groepjes bijeen. Overal klonk geroep, gelach en gepraat. Slechts twee loketten waren open. De grote klok aan de zijmuur wees dertien minuten over vier. Peter Jongbloed in de rij voor loket twee zuchtte. Over één minuut vertrok zijn trein en hij had nog drie mensen voor zich. Langzaam schoof de rij op.

Dertien en een halve minuut over vier.

Peter had zijn kaartje eindelijk te pakken. Hij stapte uit de rij, zette het op een lopen en dook de controle door. Een blik op de dienstregeling vertelde hem, dat zijn trein op het vierde perron stond.

Peter rende of zijn leven ervan afhing. Boven zijn hoofd snerpte een fluitje. Een trein zette zich in beweging. Met drie, vier treden tegelijk rende Peter de trap naar het vierde perron op.

Een korte, felle spurt. . . een sprong en Peter had de trein gehaald. De deuren sloegen met een klap achter hem dicht.

Hijgend bedankte Peter de meneer die de deur opengehouden had en stapte het rijtuig binnen om een plaatsje te zoeken. Hij had al gauw een plekje gevonden. Toen bleek dat hij niet de laatste passagier was. Van de tegenovergestelde richting naderde door het gangpad een man met een pakje in de hand. Bij Peters coupé gekomen bleef de man staan, wierp een blik op lezende Peter, legde het pakje in het bagagenet en ging zitten. Hij zette een voet op de richel onder het raam, steunde zijn hoofd in de handen en deed de ogen dicht.

Peter haalde verlicht adem. Een ogenblik had hij gevreesd dat de man hem weleens van het lezen had kunnen afhouden. Maar gelukkig was deze man niet van het praatlustige type, dat je zo vaak in treinen tegenkomt. Hij keurde Peter tijdens de reis geen blik waardig.

Hierdoor kon Peter ongestoord lezen en hij was zo in zijn boek verdiept, dat hij na een uurtje niet eens bemerkte, dat zij het einde van de reis begonnen te naderen.

Peter keek uit zijn boek op en het eerste, dat hij zag, was, dat zijn medereiziger al verdwenen was. Trouwens, alle passagiers waren bijna al uitgestapt. Peter stond op, rekte zich eens uit en greep zijn tas. Toen viel zijn oog opeens op het pakje in het bagagenet. Hee, blijkbaar had de man het in zijn haast vergeten mee te nemen, maar in ieder geval kon hij niet ver weg zijn. Peter stopte het boek in zijn tas, griste het pakje uit het net, snelde het gangpad door en sprong op het perron. Daar, een veertigtal meter voor hem uit, liep de man. Met grote stappen rende Peter hem achterna.

„Meneer," hijgde hij, „u hebt dit pakje in de trein laten liggen."

„Uh?" zei de man. Hij bleef staan en keerde zich om. „Eh. . . o, ja. . ."

„Alstublieft," zei Peter.

De man aarzelde even, nam het toen aan en zei: „Dank je wel."

Nu was het Peters beurt om in verwarring te geraken, want met het pakje in de hand bleef de man staan, waar hij stond.

Peter mompelde iets, knikte en begon de trap af te dalen naar de uitgang.

Onder aan de trap gekomen keek hij nog even over de schouder om te zien of de man nog steeds op zijn plaats stond of nu achter hem liep. Maar tot zijn grote verbazing was er niets van de man te bekennen. Dat was vreemd.

Waarom hij het deed, wist hij eigenlijk zelf niet, maar Peter keerde zich om en begon de trap weer te beklimmen. Het gedrag van de man was op zijn minst genomen toch wel wat zonderling en hij wilde er weleens haring of kuit van hebben.

Nauwelijks kwam hij met zijn hoofd boven het perron uit, of Peter had de man alweer in het oog. Wat hij nu te zien kreeg, had hij toch wel allerminst verwacht. Gehaast liep de man langs de trein, die zij zo juist verlaten hadden. Peter stapte nu het perron op en verschool zich achter een reclamebord. Hij stond er nog maar net of de man verdween met het pakje in de hand in de trein. Even later kwam hij zonder pakje weer naar buiten.

Peter begreep er niets van. Als de man nu beslist van dat pakje wilde afkomen, dan kon dat toch ook wel anders. Waarom dat omslachtige gedoe? Er was maar één antwoord mogelijk: er moest iets met dat pakje aan de hand zijn.

Peter wachtte nu, totdat de man hem gepasseerd was. Hij liet hem rustig de trap afdalen en begaf zich op zijn beurt naar de trein. Hij wist nog precies waar de man de trein was binnengegaan. Het was het balkon, waar hij al eerder was in- en uitgestapt en het verbaasde hem toen niet meer het pakje op dezelfde plaats in het bagagenet terug te vinden, waar de man het al de eerste keer had laten liggen. Voor de tweede maal die middag nam Peter het pakje uit het net en bekeek het nu zorgvuldig aan alle kanten. Van de buitenkant was er niets bijzonders aan te ontdekken, maar omdat de coupé nu niet bepaald het geschiktste plekje was om het pakje aan een nader onderzoek te onderwerpen, besloot Peter het maar mee naar huis te nemen. Daar zou hij het op zijn gemak kunnen onderzoeken. Zonder langer te talmen stapte hij de trein weer uit en wandelde het perron af.

Juist wilde hij opnieuw de trap afdalen toen er op zijn schouder getikt werd. Peter keerde zich om en ontwaarde een man in een grijs pak achter zich.

„Neem me niet kwalijk," zei de man. „Ik kwam net tot de ontdekking, dat ik een pakje in de trein heb laten liggen. Ik wou het net gaan ophalen, toen ik jou ermee zag lopen. Je hebt het zeker in de trein gevonden?"

Peter knikte. Hij was te verbouwereerd om een woord uit te brengen.

„Prachtig, dan is het van mij," zei de man en hij greep meteen naar het pakje. Maar nu vond Peter zijn spraak toch weer terug. Hij trok het pakje weer naar zich toe en zei:

„Weet u wel zeker, dat dit van u is?"

„Natuurlijk," zei de man, „ik heb het in het bagagenet laten liggen. In die trein."

„Dat is dan heel vreemd," zei Peter. „Ik kom net zelf uit die trein. En de meneer

die dit pakje vergeten heeft, zat bij mij in de coupé; hij zag er heel anders uit dan u."

„Dat is zeker vreemd," zei de man. Hij fronste de wenkbrauwen en keek onderzoekend om zich heen.

„Mag ik het nog even goed bekijken?" vroeg de man.

„Zeker," zei Peter. Hij stak de man het pakje toe, maar hield het ondertussen stevig vast. De man draaide het voor zijn ogen rond, keek toen weer om zich heen, aarzelde even en zei plotseling:

„Nee, nee, ik zie het al. Ik heb me inderdaad vergist. Neem me niet kwalijk."

„Natuurlijk niet," zei Peter en liet zijn arm weer zakken.

Toen maakte de man een fout. In plaats van naar de trein te lopen, zoals te verwachten was, daalde hij voor Peter uit de trap af. De man was al halverwege, toen het Peter pas opviel. Zijn argwaan werd aangewakkerd. Wat was dat nou weer voor een rare snuiter? Die eerste kerel wilde per se van dat pakje af en deze maakte de indruk het juist in zijn bezit te willen krijgen. Waarom had hij op het perron zo vreemd om zich heen gekeken? Had hij zich misschien met geweld van het pakje meester willen maken? Het leek er veel op. Anders was hij wel naar de trein gelopen om naar dat andere pakje te zoeken. Peter lachte schamper in zichzelf. Een ander pakje. Het mocht wat. Dat was natuurlijk maar een smoes geweest.

Maar ergens zat hij ook een beetje scheef. Hij kon tenslotte geen enkele aanspraak op dat pakje doen gelden. Maar die kerel ook niet, dacht hij er voldaan achter. Afijn, hij moest maar op zijn hoede zijn. Als die kerel werkelijk dat pakje te pakken wilde krijgen, zou hij het nooit bij die eerste poging laten. Waar was hij eigenlijk gebleven?

Peter had nu de uitgang bereikt en keek de hal eens rond. Van de man in het grijze pak was geen spoor meer te bekennen. Wacht eens. Dook daar niet iemand achter dat dienstregelingenbord weg? Zo onopvallend mogelijk slenterde Peter naderbij. Toen hij bij het bord gekomen was, gluurde hij voorzichtig langs de rand en staarde in het gezicht van de man in het grijs. Die deed echter alsof hij vol aandacht de dienstregeling stond te bestuderen en gaf geen blijk van herkenning. Peter wist echter genoeg. Het bord zoveel mogelijk als dekking gebruikend liep hij naar de uitgang, onderwijl koortsachtig bedenkend, wat hij moest doen. Die kerel hield hem in het oog, dat was een ding, dat zeker was. Hij zou hem dus ook proberen te volgen. Meer dan ooit stond het voor hem vast, dat er iets met dat geheimzinnige pakje aan de hand moest zijn. Maar hoe moest hij van zijn achtervolger zien af te komen? Als hij een taxi kon nemen, zou dat gemakkelijk genoeg zijn. Maar zo rijk was hij niet. Wacht eens, daar kwam een tram aan. Zonder te kijken welke lijn het was zette Peter het op een lopen. Voordat de tram geheel stilstond, had hij de halte al bereikt en was hij voor de andere passagiers naar binnen gewipt. Hij liep zo ver mogelijk door naar voren en stond even later op het voorbalkon van de bijwagen. Het pakje hield hij stevig in de hand geklemd. Verdraaid, wat moesten er veel mensen instappen. Het leek wel of dit de enige tram was die reed.

Peter keek naar het station. Meteen stokte hem de adem in de keel. Daar kwam de man in het grijs naar buiten gestapt. Hij keek niet op of om, maar kwam regelrecht naar de tram gelopen. Er moesten nog vijf of zes passagiers instappen. De man versnelde zijn pas zichtbaar. Nog drie passagiers. De man rende nu. Peter beet van spanning in een vinger. Toe, vooruit, bestuurder. Rijden. Waarom reed die vermaledijde tram nu toch niet weg? Ah, iedereen was binnen. Rijden dan toch. De man was nog een meter of vijf van de tram verwijderd. Peter stond in tweestrijd. Zou hij op de tram blijven of eruit springen? Juist had hij tot het laatste besloten, toen de tram zich in beweging zette, de tussendeur opengeschoven werd en er een groep mensen het voorbalkon op kwam. Voordat het geheel gevuld was, zag Peter nog net de man in het grijs op de treeplank springen. Nou, het was hem niet gelukt van zijn achtervolger af te komen. Nu stonden ze nota bene beiden op dezelfde tram. En kijk eens, daar kwam die kerel nog naar voren geschuifeld ook. Ah, gelukkig, die dikke mevrouw bleef staan, waar ze stond. Het zou wel even duren, voordat hij daar voorbij was. Aha, daar was een halte. Als hij nu alvast zorgde vlak bij de uitgang te staan, was hij straks zo buiten. Wel verdraaid, daar stonden ook al zoveel mensen, die mee wilden. Die kerel zou voldoende tijd krijgen om hem achterna te komen. „Doorlopen," riep de conducteur. Welja, dat ook nog. Kijk die kerel grinniken. Ja, dat was koren op zijn molen. Peter werd er bijna wanhopig van. Hij hield het pakje nu zo stevig vast, dat het touwtje bijna door zijn vingers sneed. Het balkon raakte overvol.

Er moest echter spoedig iets gebeuren, dat begreep Peter wel...

Werd er nu werkelijk aan het pakje getrokken of was dat maar verbeelding? Peter wist het niet meer. Hij kon amper denken. Als het niet zo onmogelijk vol op het balkon was, zou hij het pakje kunnen zien óók. Wacht, misschien kon hij zich een beetje omdraaien. Zo voorzichtig mogelijk probeerde hij zich een kwartslag om te draaien. Ja, nu kon hij een glimp van het pakje opvangen. Oei, wat een bocht. Het leek wel of iedereen tegen hem opperste. Ja, ja, nu ging het weer. Wel alle mensen, hij had toch gelijk gehad. De kerel probeerde hem hier op het drukke balkon het pakje te ontfutselen. Hij had duidelijk een hand zien wegtrekken. Van het gezicht van de kerel was niets af te lezen. Hij stond ijverig naar buiten te staren. Peter probeerde nu uit zijn buurt te komen. Dat ging niet gemakkelijk, want niemand werkte bepaald mee. Toch lukte het hem na een tijdje een andere plaats te veroveren. Het directe gevaar was voor een ogenblik geweken. Er moest echter spoedig iets gebeuren, dat begreep Peter wel. Stel je voor dat die kerel hier ook nog een paar handlangers had op het balkon. Het zou kunnen. Weer begon Peter van plaats te veranderen en voordat hij het wist, bevond hij zich vlak bij de uitgang. De tram stopte weer. Peter moest opzij om een paar mensen te laten passeren. Hij merkte dat de kerel hem nauwlettend in het oog hield. De tram trok weer op en juist op dat moment sprong Peter. Hij kwam even voorbij de vluchtheuvel neer en zonder om te zien begon hij te rennen. Het was eigenlijk levensgevaarlijk, want er was veel verkeer op straat. Toch bereikte hij zonder ongelukken het veilige trottoir en hij schoot een zijstraat in. Nu was het geluk met hem. Aan het begin van die straat was alweer een tramhalte en er naderde een tram, die hem in de buurt van zijn huis zou kunnen brengen. Bij de halte stond Peter te trappelen van ongeduld, af en toe blikken op de straathoek werpend om te zien of die kerel er misschien toch nog aankwam. Tot zijn grote opluchting was dat niet het geval. Peter kon instappen zonder door zijn tegenstander gadegeslagen te worden. Tenminste, dat dacht hij. Peter had zijn aandacht namelijk gericht op een eventueel lopende man. Hij verzuimde echter in de taxi te kijken, die juist de hoek van de straat omkwam, toen hij de tram binnenstapte. Had Peter wel bij de taxi naar

Lees verder op bladzij 26

PAMELA MANSBRIDGE

2 Caroline speurt naar misdaad

KORTE INHOUD: *Jane, Derek en Robin Lester willen van hun gespaarde geld in een naburige stad een verjaarscadeau gaan kopen voor hun moeder. Helaas kan Jane op het laatste ogenblik niet mee en er wordt besloten dat Derek en Robin zullen gaan.*

De volgende middag liepen Derek en Robin over de smalle landweg naar Four Winds, de nieuwe bungalow, die door meneer en mevrouw Dickson werd bewoond. Het doosje dat het geld bevatte, was veilig in de zak van Dereks regenjas geborgen.

Meneer Dickson, een grijsharige man van vijfenzestig, stond voor zijn huis, gebogen over de geopende motorkap van zijn pas gekochte wagentje. In zijn rechterhand hield hij een of ander stuk gereedschap en in zijn linker een opengeslagen boekje, waarin hij scheen te lezen. Toen hij de jongens hoorde naderen, richtte hij zich op.

„Hallo!" groette hij en drukte zijn bril steviger op zijn neus. „Het spijt me dat we een beetje aan de late kant zijn. Weet jij iets van auto's, Derek?"

„Nee, meneer." Derek tuurde naar de motor. „Is er iets kapot?"

Tegelijk bedacht hij dat, indien er een mankement aan de wagen was, hij en Robin, wanneer zij de velden dwars overstaken, nog op tijd het dorpsplein konden bereiken voor de bus van half vier naar Mayford.

„O nee." Meneer Dickson wierp een laatste blik in zijn boek, staarde nog even naar de motor en sloot dan de kap. „Nu niet meer althans. Ik geloof dat ik het euvel heb verholpen. Gaan jullie maar vast achterin zitten, terwijl ik mijn handen was en mijn vrouw vertel dat we klaar zijn. Gaat je zus niet mee? Nee? Jammer. Nou, we komen met een minuut."

Hij ging het huis binnen. De jongens openden een van de achterportieren en stapten in.

„Ik hoop dat zij niet te lang wegblijven," fluisterde Robin. „Zelfs als we nu onmiddellijk vertrekken, zijn we pas tegen vieren in Mayford."

„De winkels sluiten om half zes," fluisterde Derek terug. „In het allerergste geval kunnen we nog de bus van half vijf halen en hebben dan een half uur om het cadeau te kopen. En. . . o, daar zijn ze."

Meneer en mevrouw Dickson kwamen naar buiten, sloten de voordeur en liepen naar de wagen.

„Ziezo, daar gaan we dan," kondigde meneer Dickson opgewekt aan, terwijl hij achter het stuur gleed. „Ik hoop dat de auto zich behoorlijk gedraagt."

Hij startte, de motor sloeg onmiddellijk aan en alles scheen in orde te zijn. De wagen kwam in beweging en reed de smalle weg af.

„Ik heb dat euveltje kennelijk verholpen," verklaarde meneer Dickson tevreden, nadat een paar minuten later de hoofdweg was bereikt. „Horen jullie nog een of ander ongewoon geluid van de motor, jongens?"

Robin en Derek luisterden gespannen, maar hoorden niets verdachts.

„De motor loopt schitterend," stelde meneer Dickson vast. Hij zwenkte van de grote weg af en reed een laan in. „We willen even bij de boerderij van Merrow aangaan om de appels, die we hebben besteld, op te halen," vervolgde hij. „Maar het houdt niet lang op. We zijn tegen vier uur in Mayford. Schikt jullie dat?"

„O, ja zeker." Het lukte Derek die woorden met een opgewekt klinkende stem te zeggen, maar hij begon zich af te vragen of het tenslotte wel zo'n goed idee was geweest meneer Dickson om een lift te vragen. De boerderij van Merrow lag vrij ver van de grote weg naar Mayford en het „ophalen" van appels kon een kort oponthoud van twee of drie minuten be-

tekenen, maar ook de veel langere wachttijd van een praatje tussen mevrouw Dickson en de boerin...

Zij bereikten eindelijk de boerderij; meneer Dickson stapte uit en liep over een voetpad naar het huis. Tien minuten later verscheen hij weer, beladen met een half zakje appelen. Derek wierp een vlugge blik op zijn horloge en zag dat het kwart voor vier was.

„Ik denk dat we een beetje tijd winnen als we niet teruggaan, maar rechtdoor rijden," zei meneer Dickson, terwijl hij de wagen startte. „Dan komen we uit op de viersprong even vóór Bilchingham. En als we daar linksaf slaan, bereiken we Mayford via de weg naar Colchester. Heb ik dat goed, Derek? Hier..." Hij greep een kaart uit een zijvak van het portier en reikte die over zijn schouder aan zijn passagiers. „Wil je het even nakijken?"

Hij reed langzaam verder door de smalle laan; Derek en Robin vouwden de kaart open en bestudeerden die nauwkeurig.

„Ja, u kunt deze richting blijven volgen," lichtte Derek meneer Dickson enige ogenblikken later in. „En het lijkt me dat deze route korter is dan wanneer u terugrijdt."

Het was mogelijk dat de weg, die thans werd gevolgd, tijdwinst betekende, maar de vier inzittenden kregen geen gelegenheid vast te stellen of dit inderdaad juist was. Na de bevestigende woorden van Derek schakelde meneer Dikcson over in de tweede versnelling. De motor liet een zonderling kuchend geluid horen... en stopte.

Mevrouw Dickson trok een benauwd gezicht. „O, lieve deugd," zei ze spijtig. „Datzelfde is ons vanmorgen ook gebeurd."

Meneer Dickson zei niets; hij zuchtte slechts, fronste zijn voorhoofd en trachtte de motor weer te starten. Zijn pogingen waren vergeefs en na vijf minuten moest hij bekennen, wat overigens reeds duidelijk was: „Er is blijkbaar toch iets niet in orde." Hij opende het portier en stapte uit. „Even onder de kap kijken."

Derek en Robin wisselden een blik. Mevrouw Dickson, die zich juist naar hen omdraaide, zag het. „Gaan jullie met een bepaald doel naar Mayford?" informeerde ze.

„Ja, met een heel bijzónder doel," verklaarde Derek. Hij dacht er een moment over om mevrouw Dickson daarover in te lichten, maar besloot tenslotte het niet te doen, ze zou hen toch niet kunnen helpen.

Meneer Dickson had zijn onderzoek na enige minuten beëindigd; hij sloot de kap en trok ontmoedigd zijn schouders op. „Het spijt me," kondigde hij zijn passagiers aan, „maar ik kan niet achterhalen wat eraan hapert. Er zit niets anders op dan dat ik terugga naar de boerderij, de garage van Phillips opbel en vraag of ze een monteur hierheen willen sturen."

Derek stapte uit, gevolgd door Robin. „Vindt u het erg als wij teruglopen naar de grote verkeersweg en daar proberen de bus van half vijf naar Mayford te halen?" vroeg hij aarzelend.

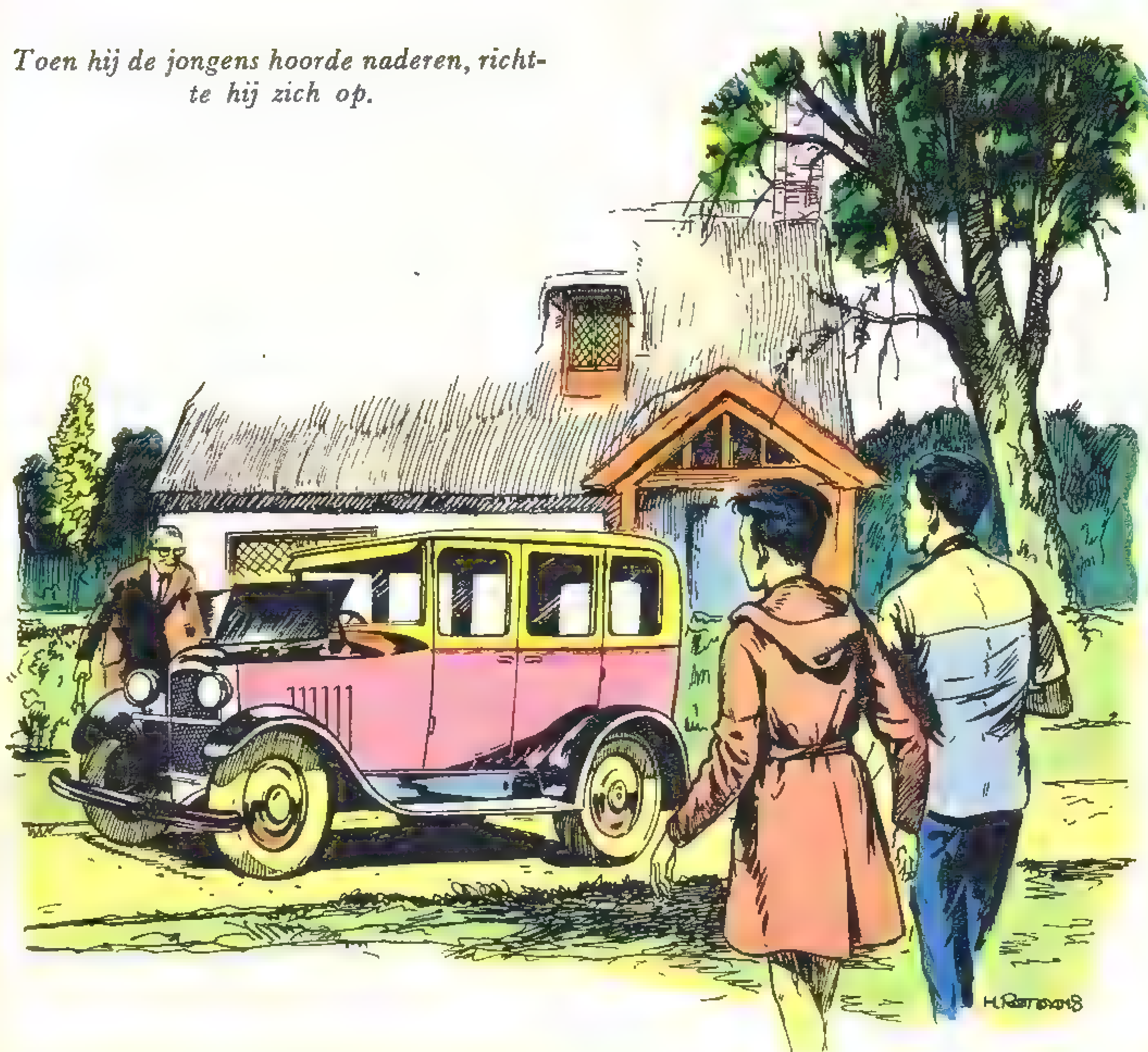
„Nee, natuurlijk niet," zei meneer Dickson. „Ga gerust, jullie kunnen ons toch niet helpen."

„O, lieve deugd," mompelde mevrouw Dickson. Ze keek een beetje angstig en beet op haar lippen. „In dit geval wandel ik met je mee naar de boerderij, George. Ik vind het veel te griezelig om hier alleen achter te blijven."

„O, dat maakt het moeilijk," zei haar man ontdaan. „Ik laat de auto niet graag onbeheerd, Mildred. En jij loopt nu eenmaal langzaam... kost veel tijd..." Hij richtte zijn ogen op de jongens. „Jullie komen langs de boerderij en zouden kunnen opbellen, zodat ik bij mijn vrouw kan blijven. Maar ik spreek liever zelf met Phillips... om uit te leggen wat er defect is en zo..." Zijn stem stierf weg en hij keek Derek aan met een trieste en tegelijk hoopvolle blik.

„Ik wil mevrouw Dickson wel gezelschap houden," verklaarde Derek. Hij deed zijn best op onbekommerde toon te spreken. „Robin kan alleen met de bus naar Mayford gaan. We waren van plan samen iets te kopen, maar Robin speelt het zonder mij ook wel klaar."

Hij haalde het doosje dat het geld bevatte uit zijn zak en gaf het zijn broertje. „Pas er goed op, hoor, en verlies het

Toen hij de jongens hoorde naderen, richtte hij zich op.

Robin kwam heel sterk in verleiding de uitnodiging aan te nemen.

asjeblieft niet," zei hij zo nadrukkelijk mogelijk. Hij liep een paar passen met Robin mee en vervolgde rustiger: „Luister, jò. Ga naar Alford, die grote juwelier op de Hogeweg, je weet wel, de winkel tegenover de bank waar mamma elke maand geld haalt. Laat de bediende zien welk bedrag we hebben en vraag hem of je een keuze mag maken uit de mooiste broches, die hij voor dat geld heeft. Haal er de leukste uit, niet zo'n grote; daar houdt mamma niet van. Als de bediende een juffrouw is, vertel haar dan dat het een verjaarscadeau voor mamma is en vraag haar je te helpen met uitkiezen. Als je hard loopt, ben je op tijd bij de halte aan de grote weg waar de bus van half vijf passeert. Dan ben je tegen vijven in Mayford, de winkels sluiten om half zes. Dus maak je niet ongerust, tijd genoeg. Met een beetje geluk kan je met de bus, die om half zes uit Mayford vertrekt, terug naar Tedham Green. Tot straks!"

Hij keek Robin, die op een draf door de laan terugliep, na en begaf zich dan naar de auto om mevrouw Dickson gezelschap te houden gedurende de afwezigheid van haar man.

HOOFDSTUK II

Robin hield zijn drafje bijna voortdurend vol, ofschoon hij wist dat dit niet nodig was om tijdig aan de halte te zijn. Maar hij had toch het gevoel zich te moeten haasten: er was reeds zoveel pech geweest dat hij geen enkel risico meer nam. En onder het lopen hield hij steeds één hand in de zak van zijn regenjas, stevig geklemd om het doosje dat het geld bevatte.

Nadat hij de grote weg had bereikt, sloeg hij linksaf tot waar de halte was. Daar klauterde hij op een hek, ging op de bovenste dwarsbalk zitten en wachtte de komst van de bus af. Nu en dan suisde een auto voorbij in de richting van Mayford en hij benijdde de inzittenden. Het speet hem dat hij niet mocht duimen voor een lift, maar zijn moeder had hem en de twee anderen laten beloven dat ze onder geen voorwaarde vreemden ooit zouden vragen mee te mogen rijden en dus deden zij het niet.

Robin had zijn hoge zitplaats nauwelijks ingenomen, toen een zwarte vrachtauto rammelend naderde; de wagen minderde snelheid en stopte bij het hek, waarna een bekend gezicht, bekroond door een warrige massa blond haar, door het open raampje naar buiten stak.

„Wacht je op de bus, Robin?" riep de chauffeur. „Ja? Dan kan je met me meerijden als je daar idee in hebt. Ik moet nog even bij een klant aan en ga dan door naar Mayford. Dus als je daar ook heen wilt. . ."

Robin kwam heel sterk in de verleiding de uitnodiging aan te nemen. De Lesters kenden Jim Parsons, de jongeman in de vrachtauto, heel goed; hij was de eigenaar van de kippenfarm dicht bij hun huis. Vooral Derek, die hem dikwijls hielp, bracht een groot gedeelte van zijn vrije tijd op de farm door. Maar Jim had gezegd dat hij niet regelrecht naar Mayford ging en in de verte kwam juist de bus in zicht. Zijn verschijning maakte een einde aan de tweestrijd van Robin.

„Deze keer niet, dank je," zei hij. „Een volgende keer graag. Maar ik heb haast en daar je onderweg ergens moet stoppen, kan ik beter met de bus gaan."

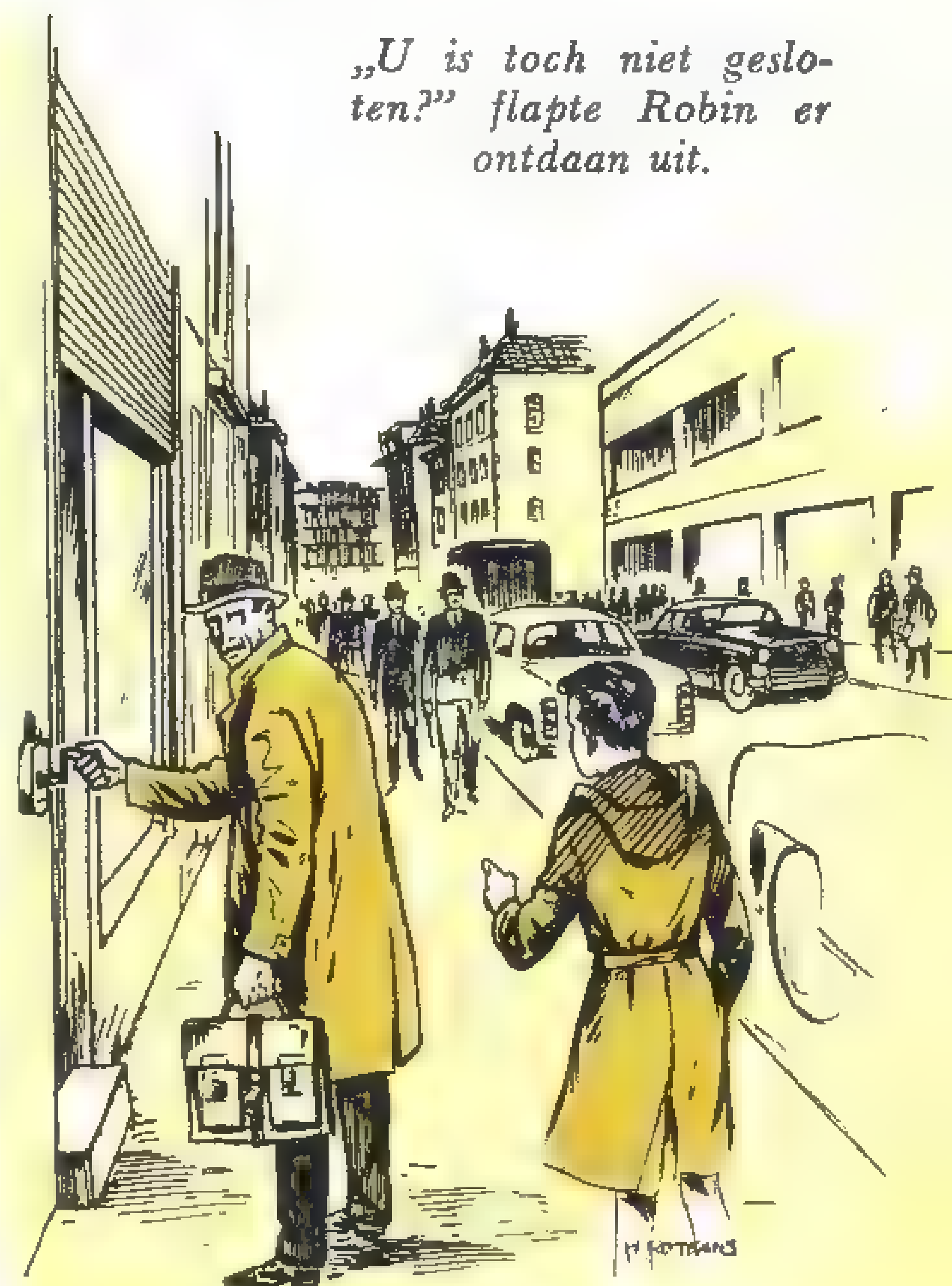
„Natuurlijk, een volgende keer dan," zei Jim. Hij trok zijn hoofd terug en de gammele wagen reed verder.

De bus naderde de Hogeweg in Mayford, toen hij opeens langzamer ging rijden en stopte.

„Dat is niet zo mooi!" riep de dikke vrouw naast Robin.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Robin ongerust. De zware gestalte van zijn buurvrouw en de omvang van haar boodschappenmand benamen hem het uitzicht op de wereld daarbuiten.

„Er staat een politieagent. Ik geloof dat het verkeer is omgelegd."

„U is toch niet gesloten?" flapte Robin er ontdaan uit.

De bus reed inderdaad een zijstraat in, zwenkte naar het trottoir en stopte. De conducteur sprak even met de chauffeur en keerde zich dan naar de passagiers.

„Op de Hogeweg heeft een botsing plaatsgehad tussen twee vrachtauto's," maakte hij bekend. „We slaan daarom hier af en rijden door de Molenstraat en over het Molenplein naar de eindhalte. Passagiers voor de Hogeweg kunnen hier uitstappen of aan de eindhalte en dan teruglopen."

Robin overwoog vlug wat hij het beste kon doen. Een paar mensen waren opgestaan en stapten uit; Robin sprong ook op en volgde hen.

Terwijl hij de Hogeweg afliep, zag hij dat enkele zaken al gesloten waren; hij zette het dus op een drafje en schoot handig tussen de voetgangers door, die zich op de trottoirs van de drukke winkelstraat bewogen. Een blik op een klok lichtte hem in dat het kwart over vijf was en hij hoopte dat de bediende van Alford niet zou mopperen op een klant, die op het laatste moment binnenstoof.

Maar toen hij eindelijk de winkel had bereikt, wachtte hem een teleurstelling: een heer met een hoed op en een regenjas aan trok juist de deur achter zich dicht en liet een rolluik zakken.

„U is toch niet *gesloten*?" flapte Robin er ontdaan uit.

„Ja, jongen. We sluiten om kwart over vijf."

„O! Ik dacht half zes."

De heer schudde het hoofd, zei dat het hem speet, maar dat de sluitingstijd van Alford altijd vijf uur vijftien was geweest; daarna sloot hij het rolluik en liep in de richting van het busstation.

Robin klemde zijn vingers om het doosje dat het geld bevatte en keek wanhopig de straat af. Jane had gezegd dat bij Marple een mooie handtas te koop was voor drie pond en vijf shilling. Die winkel was naast de stadsbibliotheek, een heel eind terug. Maar misschien was die zaak ook gesloten, zelfs al lukte het hem er vóór half zes te zijn. Hij besloot echter de poging toch te wagen en begon te hollen. De klok boven de deur van de bibliotheek wees twee minuten voor half zes toen hij de tassenwinkel bereikte. Hij duwde de deur haastig open en liep naar binnen zonder in de etalage te kijken. Een jonge vrouw, die bezig was de toonbank op te ruimen, groette hem en vroeg wat hij wenste.

„Er staat een tas voor het raam, drie pond, vijf shilling," hijgde Robin buiten adem en opgewonden. „Die wil ik hebben. Het is erg belangrijk."

Het meisje glimlachte onwillekeurig om de enigszins angstige toon waarop hij sprak.

„Hoe ziet die tas er uit?" vroeg ze.

„Ik weet het niet. Maar mijn zus heeft hem in de etalage gezien en hij kost drie pond, vijf shilling. We willen hem kopen voor mamma, die is morgen jarig."

De verkoopster keek even nadenkend voor zich uit. „Je bedoelt waarschijnlijk die zwarte van kalfsleer," zei ze. „Maar we hebben, meen ik, ook een mooie groene voor het raam, die hetzelfde bedrag kost."

Ze kwam achter de toonbank vandaan en liep naar de etalage, toen een lange, nors kijkende vrouw, gekleed in een zwarte mantel en hoed, achter in de winkel verscheen. „Bewaar me, juffrouw Jones! Hebt u de boel nou nog niet opgeruimd? U weet dat ik vandaag precies half zes weg moet. Maakt u alstublieft voort. Ik wil sluiten. Ik moet een trein halen."

Toen zag ze Robin, die beschroomd voor de toonbank stond, en voegde er ongeduldig aan toe: „We zijn gesloten en kunnen vandaag geen klanten meer helpen."

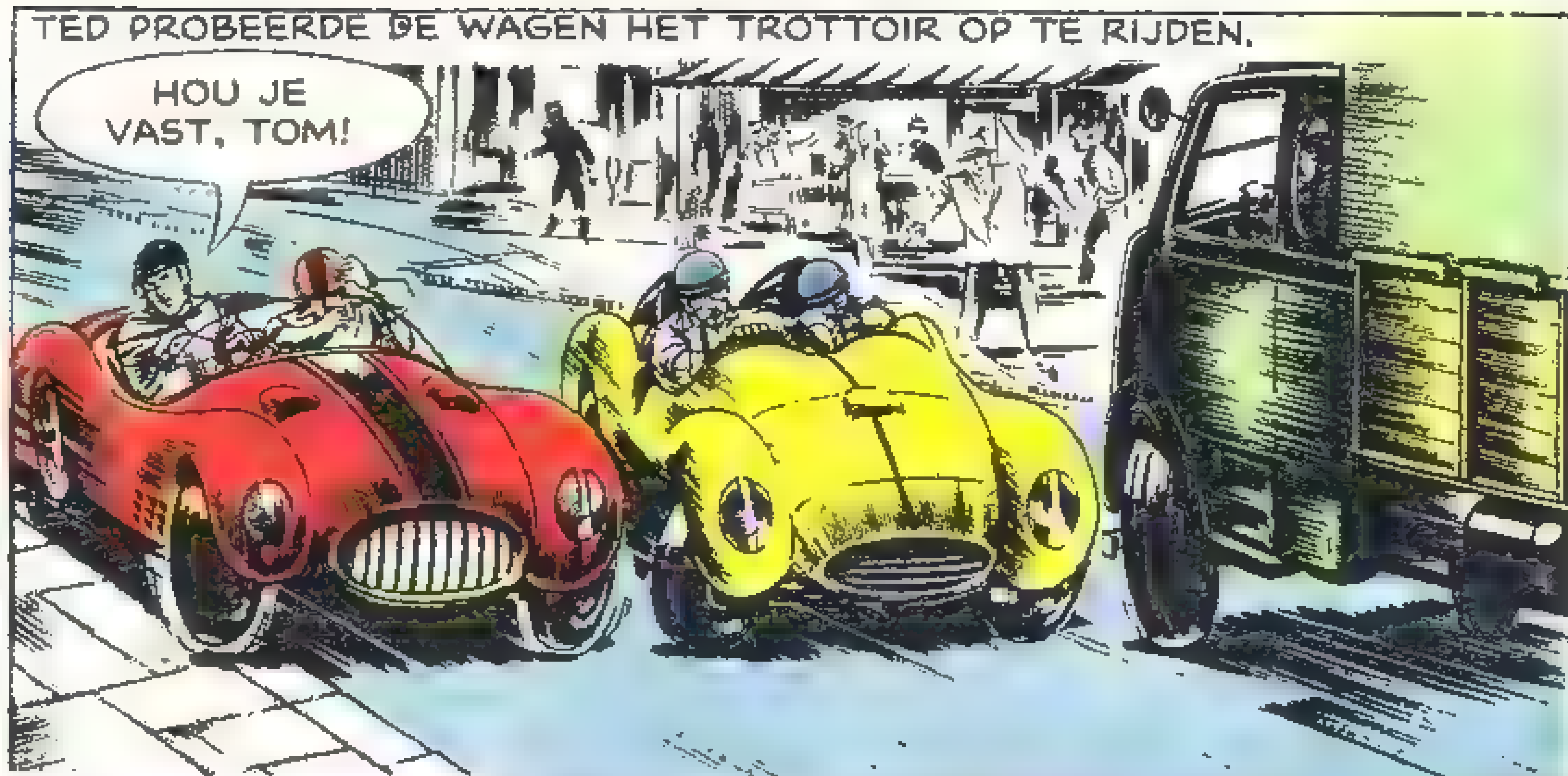
Haar woorden klonken op een toon, die Robin maar al te duidelijk maakte dat hij niet behoefde aan te houden hem de tas te geven; juffrouw Jones trok hulpeloos haar schouders op en de zuur kijkende vrouw stond bijna te trappelen van ongeduld. En dus stond hij een moment later onverrichterzake weer op straat.

Wordt vervolgd

Ted en Tom

en de monsterrace

TED RAWLEY EN ZIJN MONTEUR TOM BOYCE DEDEN IN HUN NIEUWE METEOOR-SPORTWAGEN MEE AAN EEN GROTE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. ONDER DE DEELNEMERS WAS OOK DE VERWAANDE BURT MALDON. ONDERWEG NAAR DE STARTPLAATS RAAKTEN HUN WAGENS DOOR MALDONS SCHULD BETROKKEN BIJ EEN ONGELUK.

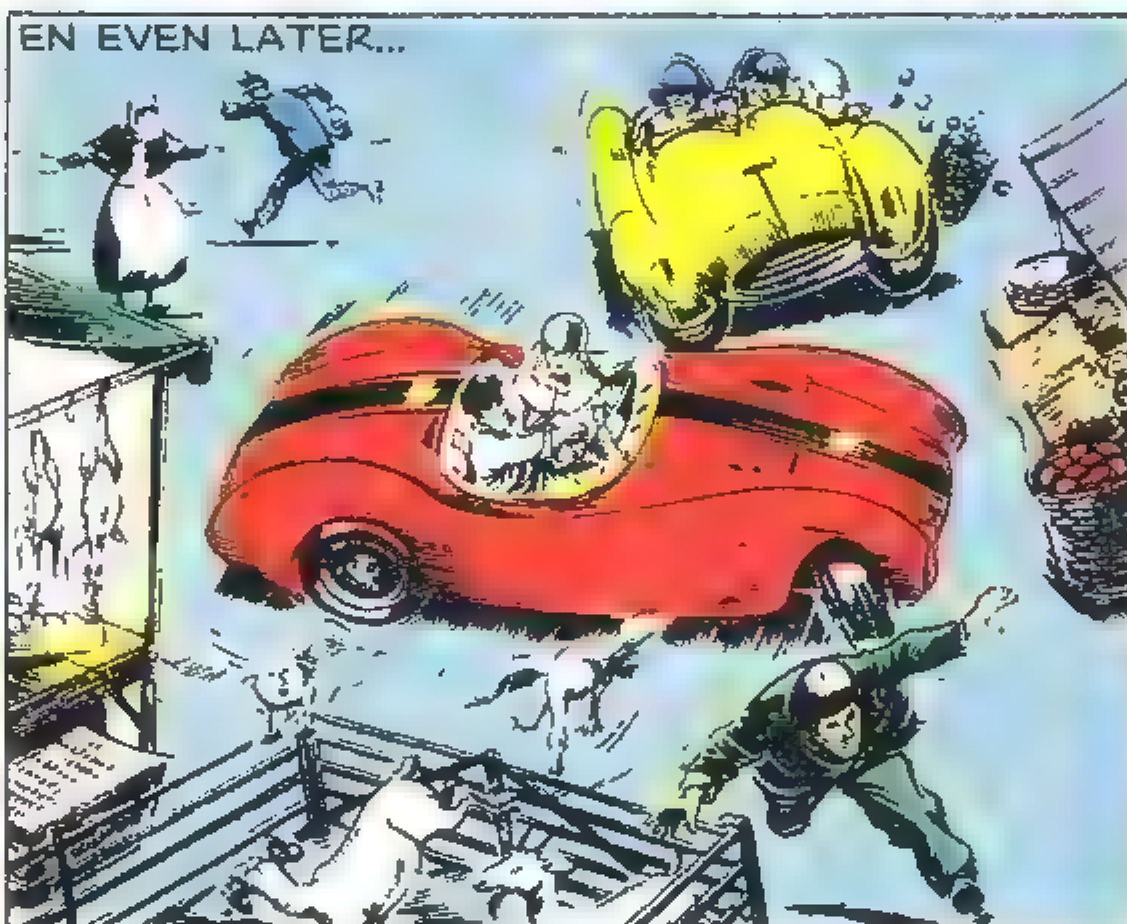

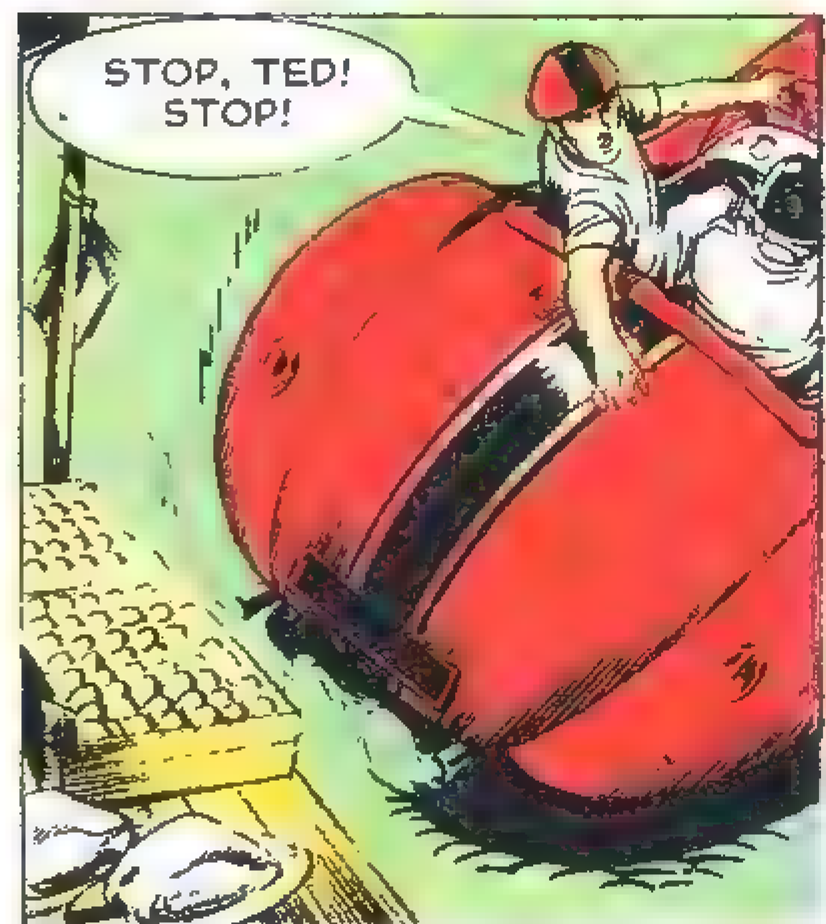

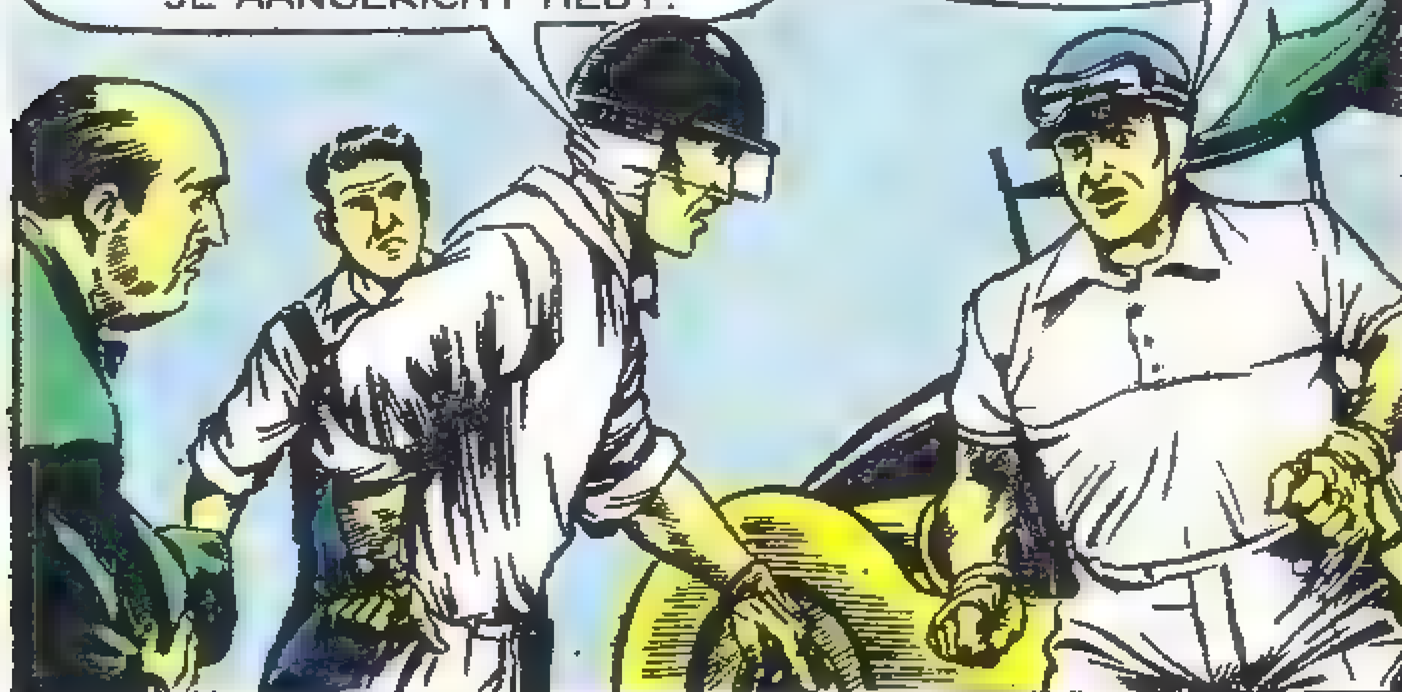

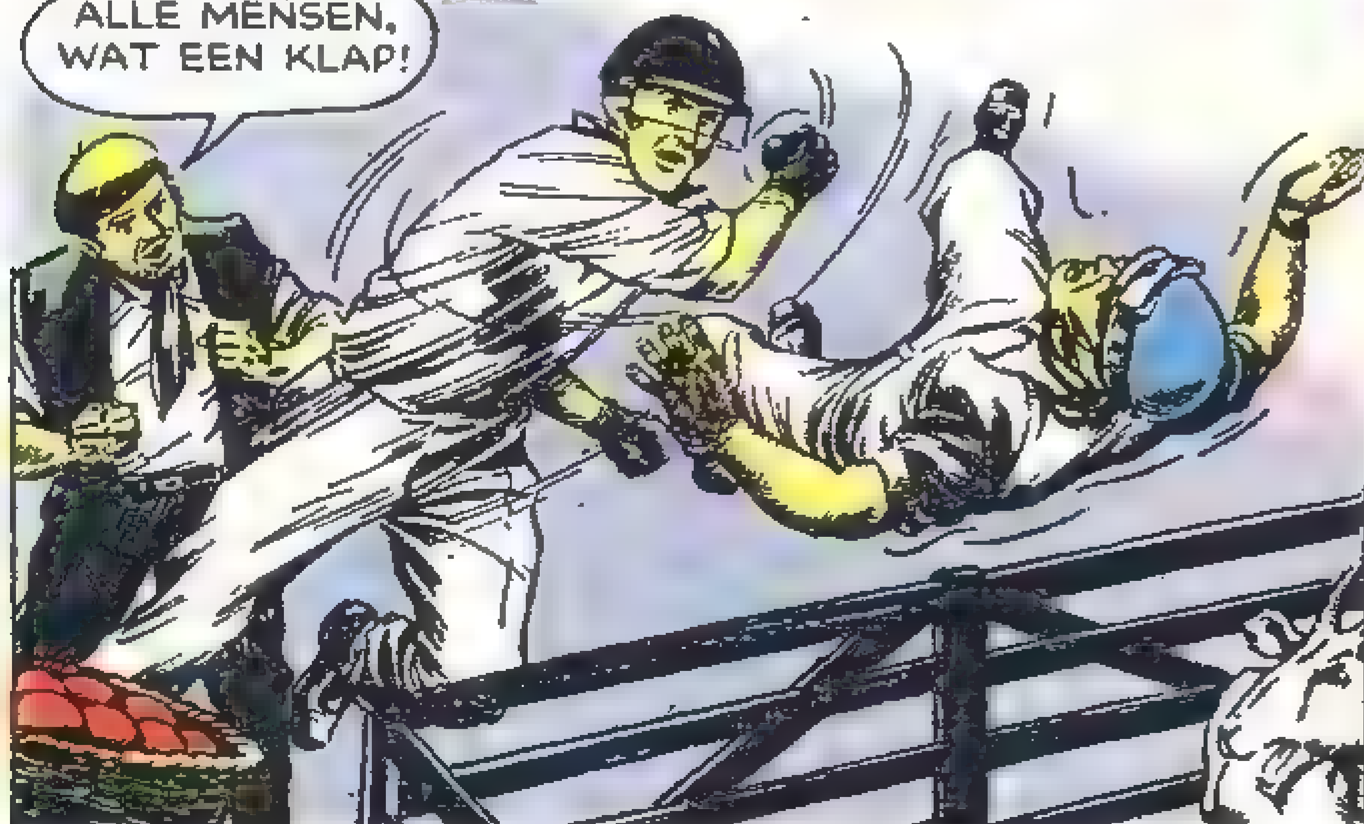

TED SPRONG UIT DE METEOOR EN...
IK HEB NOG NOOIT IEMAND ZO STOM ZIEN RIJDEN! KIJK EENS WAT EEN SCHADE JE AANGERICHT HEBT!
HOE DURF JE ZO TEGEN MIJ TE SPREKEN?!

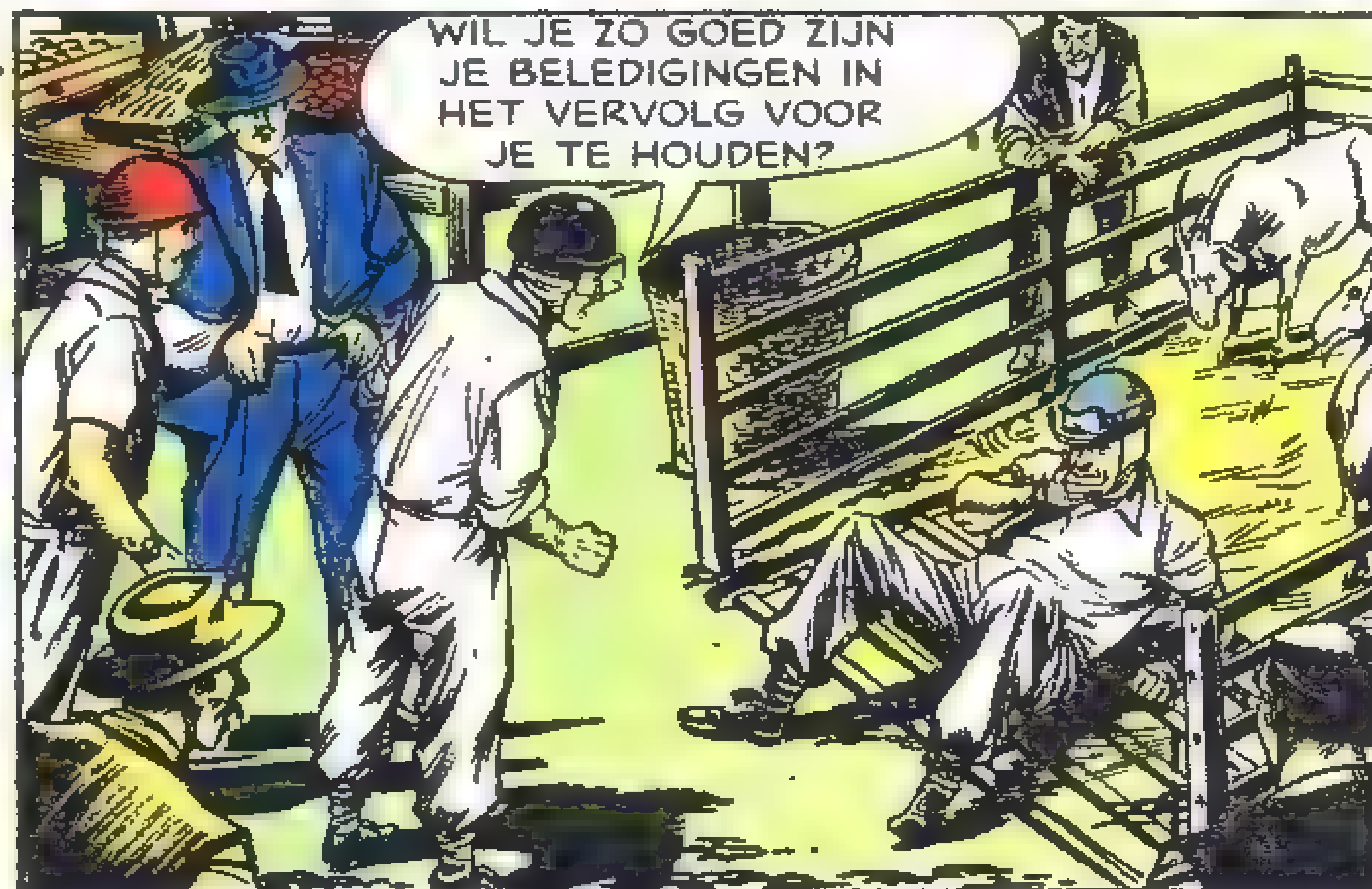

HET WAS JOUW SCHULD, NIET DE MIJNE! JAMMER GENOEG BESTAAT ER GEEN WET DIE VERBIEDT DAT AMATEURS ALS JIJ EEN SPORTWAGEN BESTUREN!

ER ZOU BETER EEN WET KUNNEN BESTAAN DIE MENSEN ALS JIJ VERBOOD OP DE WEG TE KOMEN! MAAR WACHT MAAR TOT DE RACE BEGONNEN IS...

BURT MALDON WAS WOEDEND.
HOE DURF JE, LELIJKE OPSCHEPPER...

TED DOOK WEG, MAAR...

HET VOLGENDE OGENBLIK HAALDE HIJ UIT EN...
ALLE MENSEN, WAT EEN KLAP!

WIL JE ZO GOED ZIJN JE BELEDIGINGEN IN HET VERVOLG VOOR JE TE HOUDEN?

VANAF HET BALKON VAN EEN HOTEL KEEK IEMAND TOE.
HEE, DAT IS INTERESSANT! MALDON EN RAWLEY MOGEN ELKAAR NIET; DAAR KAN IK MISSCHIEN GEBRUIK VAN MAKEN!

DE ONBEKENDE LACHTE ZACHTJES.
HET ZOU EEN RAMP VOOR ME ZIJN ALS DE METEOOR DE GROTE RACE WON! MAAR IK WEET AL EEN MANIER OM TED RAWLEY UIT TE SCHAKELEN!

Het geheimzinnige pakje

Vervolg van bladzij 19

binnen gekeken, dan had hij er een bekende in zien zitten. De man in het grijs.

En zelfs toen hij zijn huisdeur binnenstapte, sloeg hij nog geen acht op de taxi die langzaam voorbijreed.

Nu groette hij zijn ouders, die al aan tafel zaten. Hij ging even naar zijn kamer om zich op te frissen, liet er zijn tas en het pakje achter en zette zich toen ook aan tafel. Onder het eten toonde hij zich weinig spraakzaam. Voortdurend zat hij aan het avontuur van die middag te denken, maar omdat dat alles nu achter de rug was, besloot hij zijn ouders er niets van te vertellen. Ze zouden ook weleens aanmerking op zijn gedrag kunnen maken. Dadelijk na het eten sloot hij zich op in zijn kamer. Het pakje lag er nog precies zoals hij het had achtergelaten. Hij legde het op tafel, schoof een stoel bij en begon het touwtje los te peuteren. Halverwege hield hij even op om het pakpapier nog eens nauwkeurig te bekijken. Behalve een paar vlekjes was er niets bijzonders aan te zien. Niets. Hij knoopte het touwtje verder los. Nu was het pakpapier aan de beurt. Hij hield een bruin kartonnen doosje over. In het doosje bevond zich een zak. Voorzichtig vouwde hij de zak open en wierp een blik naar binnen. Er zat een witachtig poeder in. Tjonge, dacht Peter, is dat nou alles? Wat kan daar nou het belang van zijn? Hij maakte nu een vinger nat, tipte even aan het goedje en likte er wat van op. Vreemde smaak. Bij zijn weten had hij dat spul nooit eerder geproefd. Het was in ieder geval geen poedersuiker en beslist ook geen kalk. Nogmaals proefde hij ervan, maar hij kon het nog steeds niet thuisbrengen.

Peter vouwde het zakje dicht, drukte het in het doosje, wikkelde er het pakpapier om en schoof het geheel onder zijn bed. Toen wierp hij terloops een blik uit het raam en bleef meteen stokstijf staan. Aan de overkant van de straat in een portiek stond een man. Op zichzelf niets vreemds, maar deze man droeg een grijs pak. Toeval? Peter kneep zijn ogen samen, maar hoe hij zich ook inspande, het gezicht van de man was niet te onderscheiden. Niets wees erop, dat hij daar speciaal stond om Peters huis in het oog te houden, maar iets zei Peter, dat dat wel het geval was. Maar hoe ter wereld was die kerel dan zijn adres te weten gekomen? Peter begreep er geen zier van. Hij wist nu alleen dat hij zelfs hier in huis op zijn hoede moest zijn. Of zou hij het pakje naar buiten slingeren, zodat het voor de voeten van die kerel terechtkwam, en roepen: „Alsjeblieft, daar heb je het!"? Nee, dat kon niet. Die kerel zou dadelijk zien, dat hij het geopend had en dus wist wat erin zat. Pfoe, hij wist het niet eens. Nou ja, maar dat wist die kerel weer niet. Alle mensen, het was om van te duizelen. Peter liet zich op zijn bed zakken en dacht koortsachtig na. Maar hoe hij ook dacht, een oplossing vond hij niet. Tenslotte besloot hij het hele geval aan zijn ouders te vertellen. Misschien wist zijn vader raad. Peter haalde het pakje weer van onder het bed te voorschijn en begaf zich naar de huiskamer. Daar vertelde hij zijn ouders alles zo kort en bondig mogelijk en liet hun de inhoud van het pakje zien. Ook vader nam de proef op de tong. Hij streek met zijn tong langs de lippen en zei:

„Ik heb zo'n idee, dat dit een of ander verdovend middel is. Denkelijk smokkelwaar."

Nu werd het Peter meteen allemaal veel duidelijker. Hij wist dat er voor dergelijk spul grote sommen geld betaald werden. Geen wonder dat die kerel er dan zo op gebrand was het in handen te krijgen.

„Wat moeten we nu doen, vader?" vroeg hij.

Vader stond op, liep naar het raam en gluurde voorzichtig door een kier van het gordijntje. Er stond inderdaad een man in een grijs pak in een portiek aan de overkant. Dat kon erop duiden dat het huis werkelijk bewaakt werd. Peter had niets te veel gezegd. Het was duidelijk, dat de man daar stond te wachten op een gelegenheid het pakje weer in bezit te krijgen. Nu pas sprak vader.

„We zullen de politie opbellen," zei hij.

Peter knikte. Dat was het beste, dat zij doen konden. Voordat vader de hoorn van de haak kon nemen, ging echter de bel al over.

„Met Jongbloed," zei hij. Hij luisterde even en stak Peter de hoorn toe.

„Voor jou," zei hij en legde een vinger op zijn lippen. Peter keek vader vragend aan, maar die beduidde hem weer de hoorn aan te pakken. Zelf greep hij de verklikker. Peter begreep er niets van. Hij nam aarzelend de hoorn aan en zei:

„Met Peter Jongbloed."

Een vreemde stem aan de andere kant antwoordde.

„Je merkt wel dat we precies weten, waar je woont. We weten ook, dat jij een pakje hebt, dat niet van jou is. Straks komt er iemand bij je langs om het op te halen. Het is beter dat je het hem gewoon meegeeft. . ."

„Hallo, met wie spre. . ." zei Peter. Verder kwam hij niet. De verbinding werd aan de andere kant verbroken. Met een bleek gezicht liet Peter de hoorn zakken.

„Hhhhebt u dat gehoord, vader?" stamelde hij.

Vader knikte alleen maar. „We hebben dus niet met één man te doen," zei hij.

„Wie was dat?" wilde moeder weten. Niemand antwoordde haar. Zo snel hij kon draaide vader het nummer van de politie.

Eerst kreeg hij de wachtcommandant aan de lijn, maar na een korte uitleg van het geval werd hij doorverbonden met een inspecteur. Die was eerst niet zo van de ernst van de zaak doordrongen, maar toen vader van het telefoongesprek vertelde, beloofde hij geen halve maatregelen te zullen nemen. Hij zou de straat laten bewaken en zelf bij hen thuiskomen. Hij alleen, want als er meer zouden komen, zouden ze natuurlijk de argwaan van de wachtpost opwekken. En dat moest voor alles voorkomen worden. Bovendien zou hij in burger verschijnen. Natuurlijk om diezelfde reden. Vader drong op de grootst mogelijke spoed aan en belde af.

Hij zette het doosje op tafel en ging zitten. Moeder wilde nu ook alles van de telefoongesprekken weten en terwijl vader het haar vertelde, keek Peter nog even stiekem door het gordijntje naar buiten. Het was nu nagenoeg donker geworden. In het portiek zag hij een lichtpuntje opgloeien. De man stond blijkbaar te roken.

Peter ging nu ook aan tafel zitten en

gedrieën wachtten ze op de dingen, die komen gingen. In hun verbeelding duurde het een eeuwigheid, eer er iets gebeurde. En naarmate de minuten verstreken, nam de spanning toe. Zou de inspecteur nog op tijd komen? Bijna hadden ze de moed al opgegeven, toen de bel luid begon te rinkelen. Meteen stond Peter al naast zijn stoel. Hij had de deurknop al in zijn handen, toen moeders stem klonk:

„Zou jij wel gaan, Peter? Stel je voor..." ze aarzelde even, „stel je voor, dat het niet de inspecteur is." Van schrik liet Peter de deurknop los. Daar had hij geen seconde aan gedacht.

„Zelfs dan is het beter dat Peter gaat, moeder," zei vader. „Ze verwachten dat pakje nu eenmaal van hem."

„Ja, maar je kan die jongen toch niet..." begon moeder. Vader glimlachte. „Natuurlijk niet," zei hij. „Ik verstop me in de gang." En Peter met zich meetrekkend voegde hij de daad bij het woord. Hij stapte in de gangkast en alvorens de deur te sluiten gaf hij Peter een wenk, dat hij kon gaan opendoen. Met kloppend hart

...en liet die met een slag op het hoofd van de inspecteur terechtkomen.

stapte Peter naar de voordeur en trok hem open. Op de stoep stond een vrij lange man.

„Ik ben inspecteur van politie," zei hij. Peter haalde verlicht adem.

„Komt u binnen," zei hij schor.

De inspecteur stapte naar binnen en bleef wachten, totdat Peter hem voorging naar de huiskamer. Daar stelde de inspecteur zich voor aan moeder en aan vader.

„Ik had me in de gangkast verstopt," bekende deze lachend. „We wisten namelijk niet zeker of u het wel zou zijn."

„En of ik het ben," zei de inspecteur en lachte ook.

„Aha, en dat is natuurlijk het pakje," zei hij, terwijl hij naar het pakje op tafel wees. Iedereen knikte. De inspecteur ging nu ook zitten en onderwierp de inhoud aan een kort onderzoek.

„Je reinste cocaïne," zei hij. „We kunnen er zeker van zijn, dat de heren dit beslist niet verloren zullen laten gaan. Ik ben benieuwd, wie we straks in de boeien kunnen slaan."

„Dus u bent ervan overtuigd, dat er straks een van die boeven aan de deur komt?" vroeg moeder angstig.

„Inderdaad, mevrouw," zei de inspecteur. „Maar maakt u zich maar niet ongerust. Mijn mannetjes houden de straat hermetisch afgesloten. Er kan wel een kip in, maar zelfs geen kuiken uit zonder geldige reden."

Moeder haalde wat verlichter adem. Vader bood de inspecteur een sigaret aan. Die stak hem op en liep toen naar het raam. Hij tuurde even door het kiertje en floot sissend tussen de tanden.

„Tjonge, maar dat is Willem, Lepe Willem," riep hij uit.

„Kent u die kerel?" vroeg vader.

De inspecteur kwam nu van het raam vandaan. „Of we die kennen," zei hij. „Dat is een goeie bekende van ons."

„Waarom rekent u hem dan niet meteen in?" vroeg moeder.

„Een ogenblikje geduld, mevrouwtje," sprak de inspecteur. „Straks als er hier gebeld wordt, geef ik het sein tot actie en neemt u nu maar van mij aan, dat er niemand kan ontsnappen."

„Nou, dan hoop ik wel, dat ze opschieten," zei moeder.

„Weet je wat," zei de inspecteur, „ik zal dat pakje alvast aan een van mijn mannen geven om op het laboratorium te laten onderzoeken."

Hij nam het pakje van de tafel en wilde juist naar de deur lopen, toen de bel ging. Iedereen schrok op, behalve de inspecteur. Die lachte kort en zei:

„Blijft u hier maar rustig zitten. Ik ga wel opendoen."

Hij liep door naar de deur en opende hem. Toen deed Peter iets vreemds. Bliksemsnel stond hij op van zijn stoel, glipte de inspecteur achterna, greep in het voorbijgaan een vaas van het dressoir en liet die met een dreunende slag op het hoofd van de inspecteur terechtkomen. Zonder een kik te geven zakte deze in elkaar.

„Peter, wat doe je nou?" gilde moeder verschrikt en tegelijk met vader vloog ze overeind. Peter grinnikte wat zenuwachtig.

„Ik ga opendoen voor de inspecteur," zei hij en stapte over de gevallen man de gang in. Even later kwam hij terug met een andere man, die zich meteen bij het binnenkomen legitimeerde als inspecteur van politie.

„Maar die dan?" vroeg moeder en wees op de vermeende inspecteur.

„Dat? Dat is de man die de cocaïne kwam ophalen," zei Peter. Vader en moeder lieten zich allebei weer op hun stoelen zakken. Ze schudden hun hoofden om het hardst.

De inspecteur, de echte, boeide ondertussen zijn pseudo-collega en leidde hem naar buiten. Even later was hij al weer terug. Alleen.

„Zo, ik was dus juist op het nippertje," zei hij.

„Och nee," zei Peter, „hij zou me beslist niet ontsnapt zijn."

„Ja, maar hoe wist je, dat dat geen echte inspecteur was?" vroeg moeder.

„Eerst wist ik het niet," zei Peter. „En dat was dom. We hadden het al dadelijk kunnen weten, als we meteen zijn legitimatie gevraagd hadden."

„Daar heb ik geen moment aan gedacht," mompelde vader.

„Hij deed ook zo vlot en aardig," meende de moeder.

„Maar hoe wist hij dat wij hier een inspecteur verwachtten?" vroeg vader.

„Ik denk dat hij daarop gegokt heeft," zei Peter. „Zijn handlanger, die aan de overkant stond, heeft waarschijnlijk gezien, dat u dat telefoongesprek voerde. Die heeft natuurlijk die onechte inspecteur gewaarschuwd."

„Nou, een riskante onderneming," zei vader.

„Maar vergeet u niet, dat deze heren niet voor een klein geruchtje vervaard zijn," sprak de inspecteur. „En bovendien was de buit het risico waard."

Peter knikte.

„Inderdaad," zei hij. „En het zou allemaal nog prachtig voor hen gelopen zijn, als..."

„Ja, vertel me nu eindelijk eens, hoe je die kerel tenslotte doorhad," zei moeder.

Peter haalde diep adem.

„Die „inspecteur" maakte twee fouten," zei hij. „Ten eerste..."

Op dat ogenblik rinkelde de bel opnieuw en meteen klonken er voetstappen in de gang. Er verscheen een agent.

„Neem me niet kwalijk," zei hij, „maar de deur stond open... We hebben nu in totaal vijf man te pakken, inspecteur."

„Mooi zo, Jansen," zei de inspecteur. „Breng ze maar vast naar het bureau."

„In orde, inspecteur," zei de agent.

„Die „inspecteur" maakte twee fouten," herhaalde Peter nu. „Ten eerste zag hij in één oogopslag al, dat die kerel in het portiek een zekere Willem was. Ik heb met hem meegekeken, maar het enige dat ik zag, was het opgloeien van een sigaret. En op een afstand kun je nog steeds niet aan een sigaret zien, wie hem rookt. En ten tweede maakte hij de fout die zogenaamde Willem daar in dat portiek te laten staan. U begrijpt toch wel dat, wanneer hij een echte inspecteur was geweest, Willem er al lang van door was gegaan om zijn makkers te waarschuwen. Nu bleef die daar staan om de „inspecteur" te waarschuwen als er onraad was."

Vader, moeder en de inspecteur knikten bewonderend.

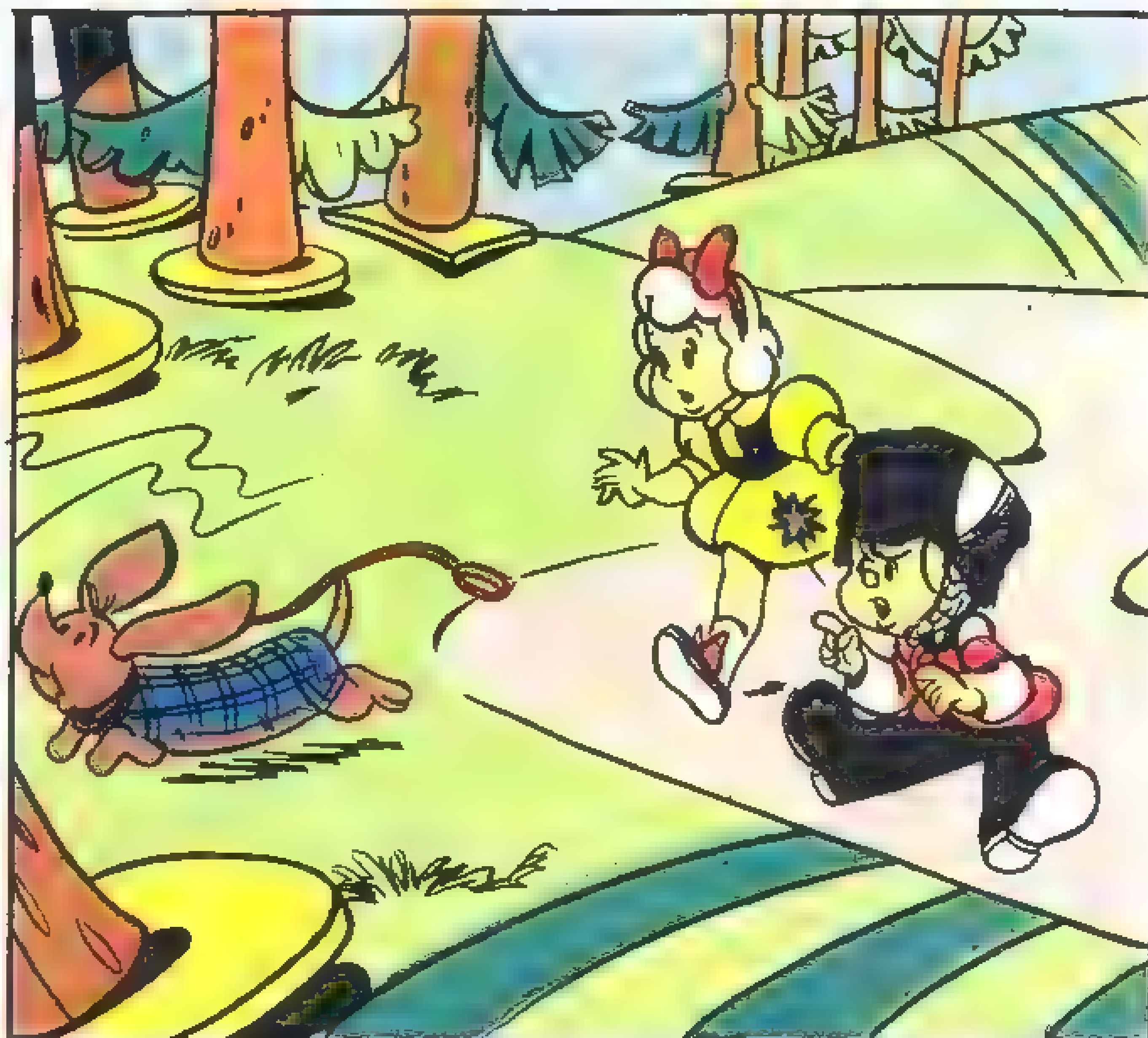
„Er schuilt een inspecteur in jou," zei de inspecteur.

„Ja, maar dan een echte," zei vader.

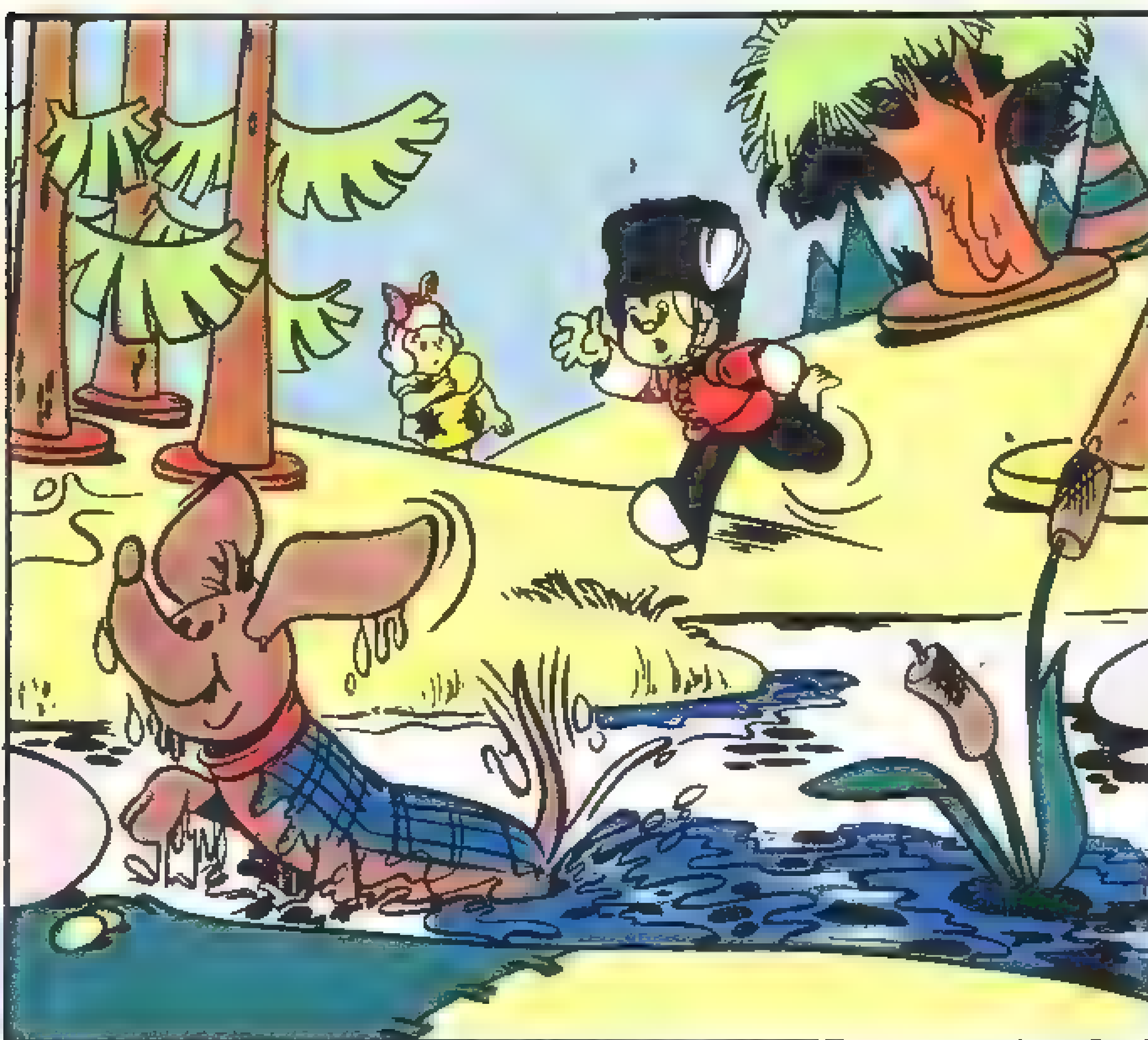
SPELEND

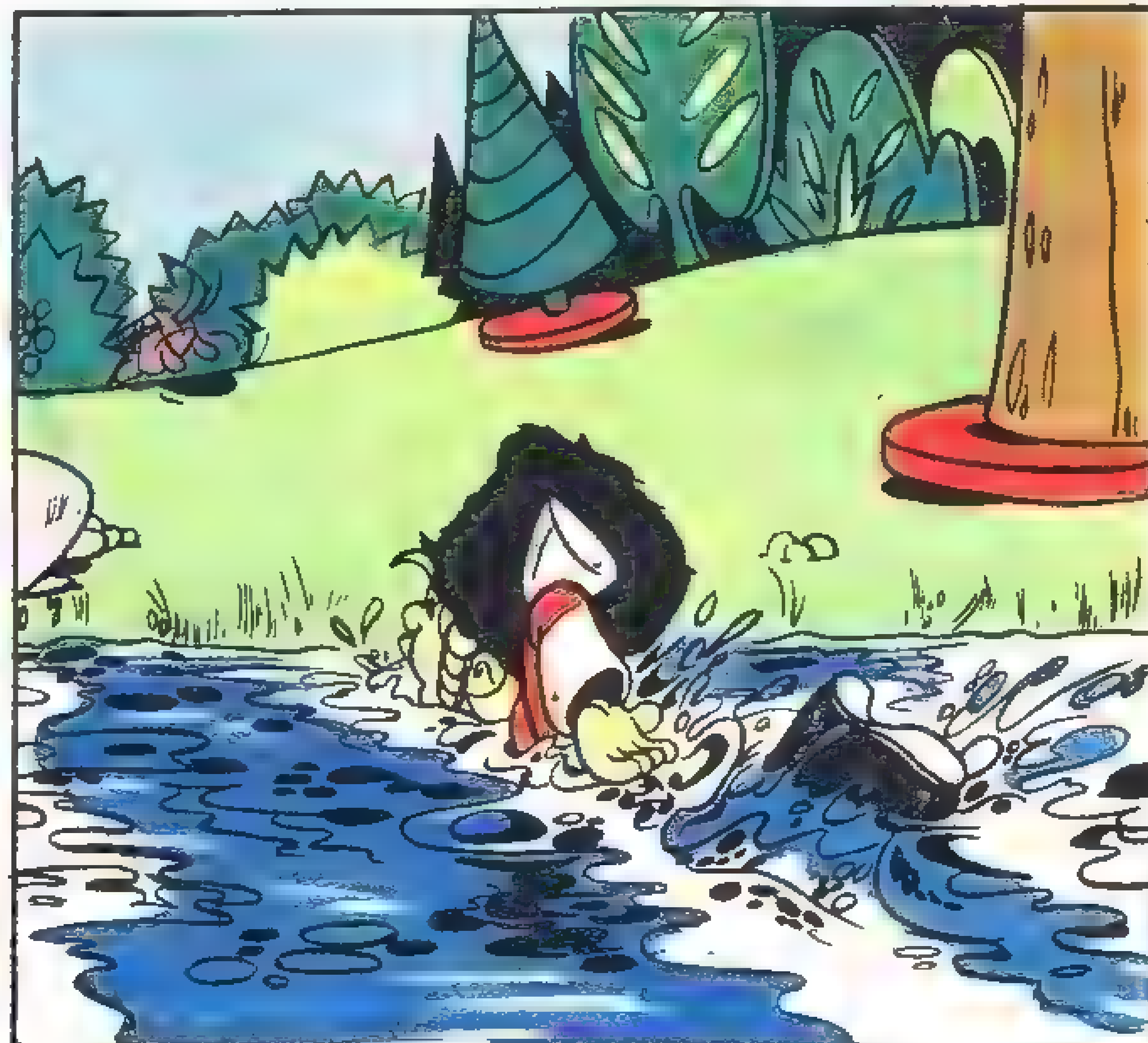
Op een keer gingen Tommie, Dollie en haar hond een eindje wandelen. Het was erg mooi weer en ze genoten alle drie volop. Tommie praatte over het soldatenleven en Dollie had het over de taartjes die ze pas gebakken had. Maar opeens rook Dillie, de hond van Dollie, iets heel lekkers.

„Mmmmm," bromde Dillie en hij snoof nog eens diep. „Dat ruikt niet gek!" En vóór Tommie of Dollie hem kon tegenhouden, ging hij ervandoor. „Dillie," riep Dollie, „wil je weleens gauw hier komen?" Maar Dillie gehoorzaamde niet; hij was het bos ingelopen en verdween al gauw uit het oog.

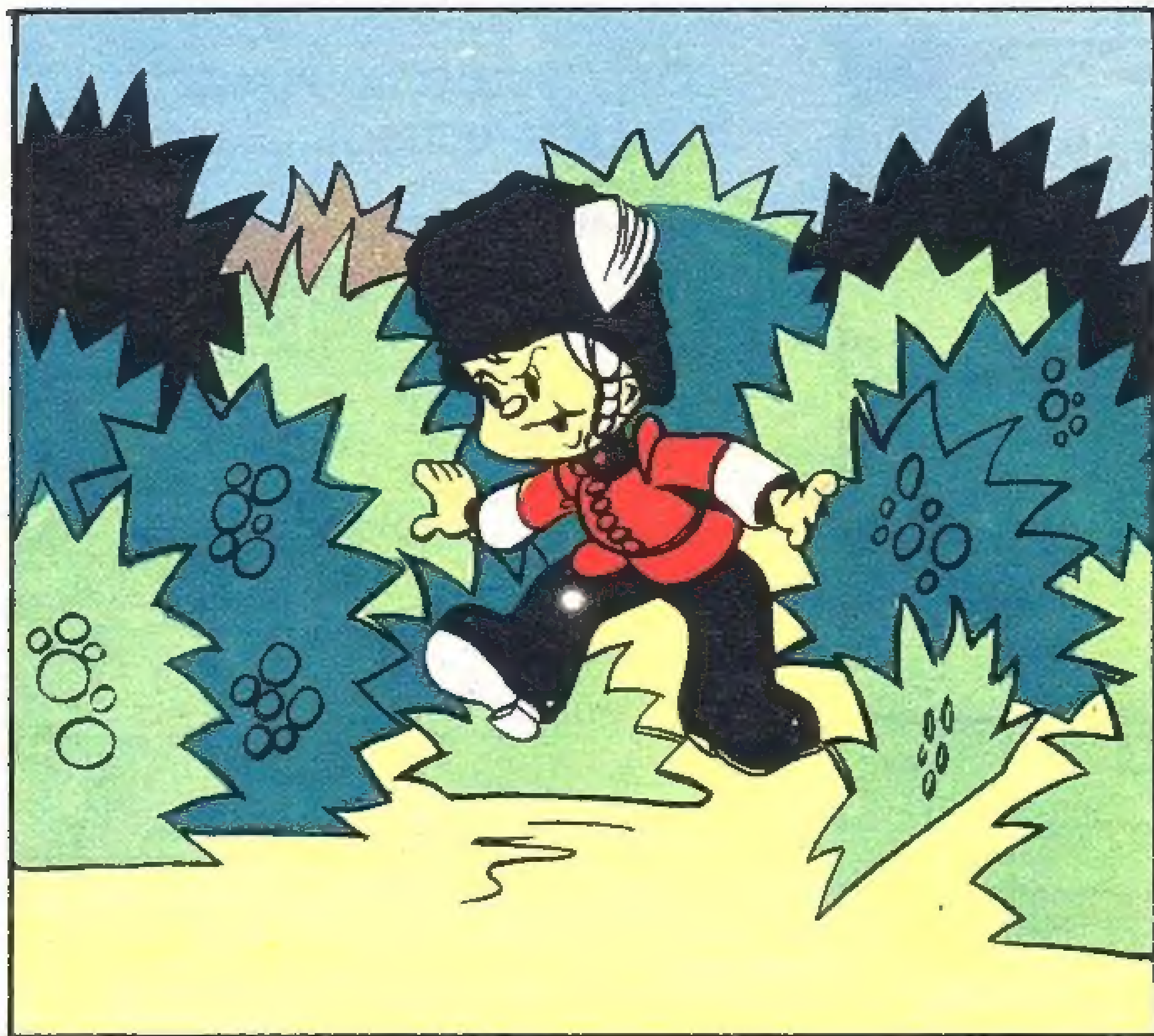

Dollie was erg kwaad. „Dillie weet de weg niet in het bos," zei ze. „Hij zal vast en zeker verdwalen!" „Maak je maar niet ongerust," zei Tommie. „Ik vind hem wel. Ga jij maar terug naar huis!" En meteen holde Tommie weg, op zoek naar de hond. Even later zag hij de vluchteling weer.

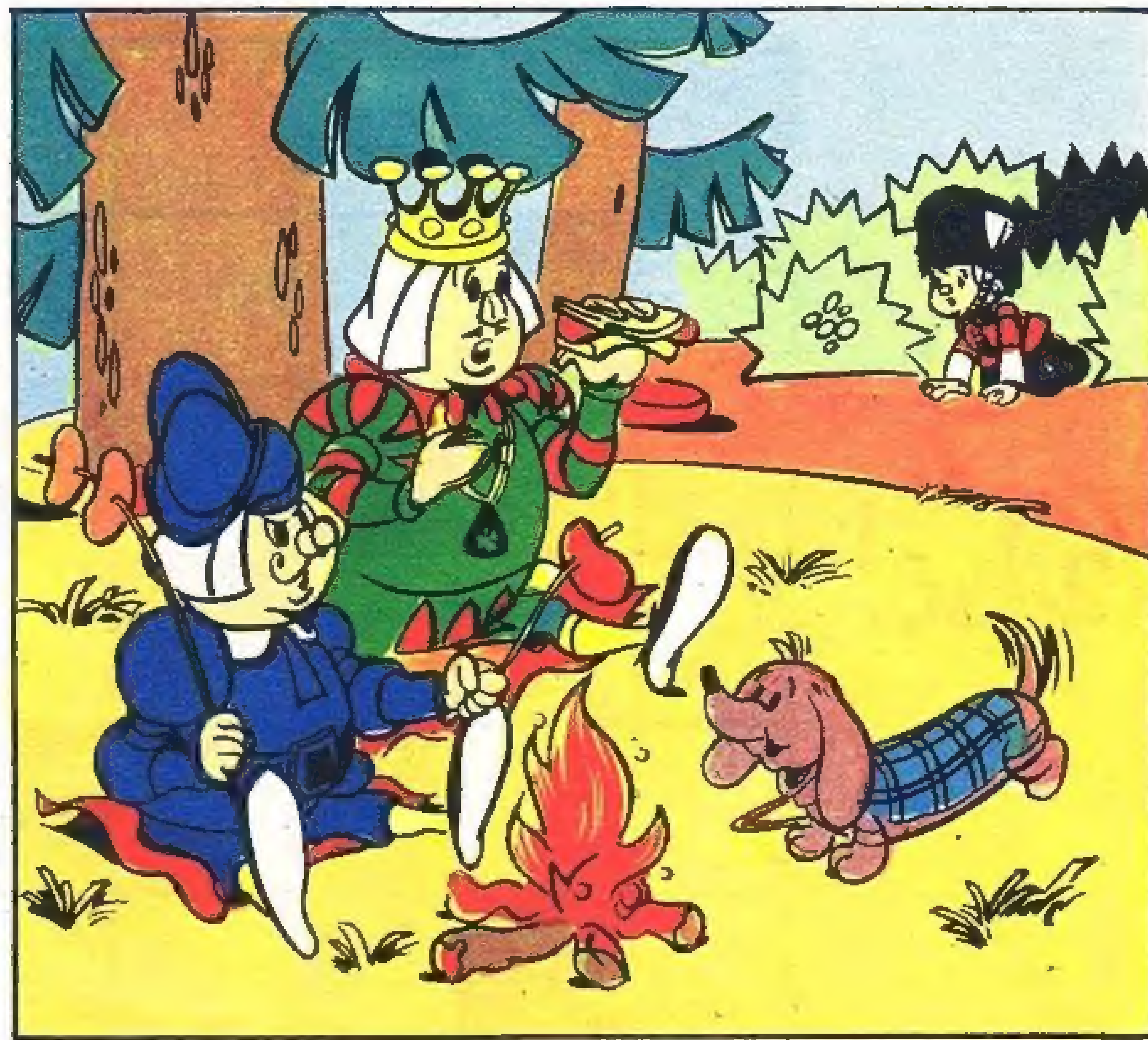

Dillie was juist een beekje overgezwommen en Tommie stond even beduusd te kijken. Hij zag nergens een bruggetje en begreep dat hij ook over de beek moest zwemmen. Zonder lang na te denken dook Tommie in het water en zwom naar de overkant. Toen hij daar aankwam, was Dillie al weer weg.

SPEELGOED

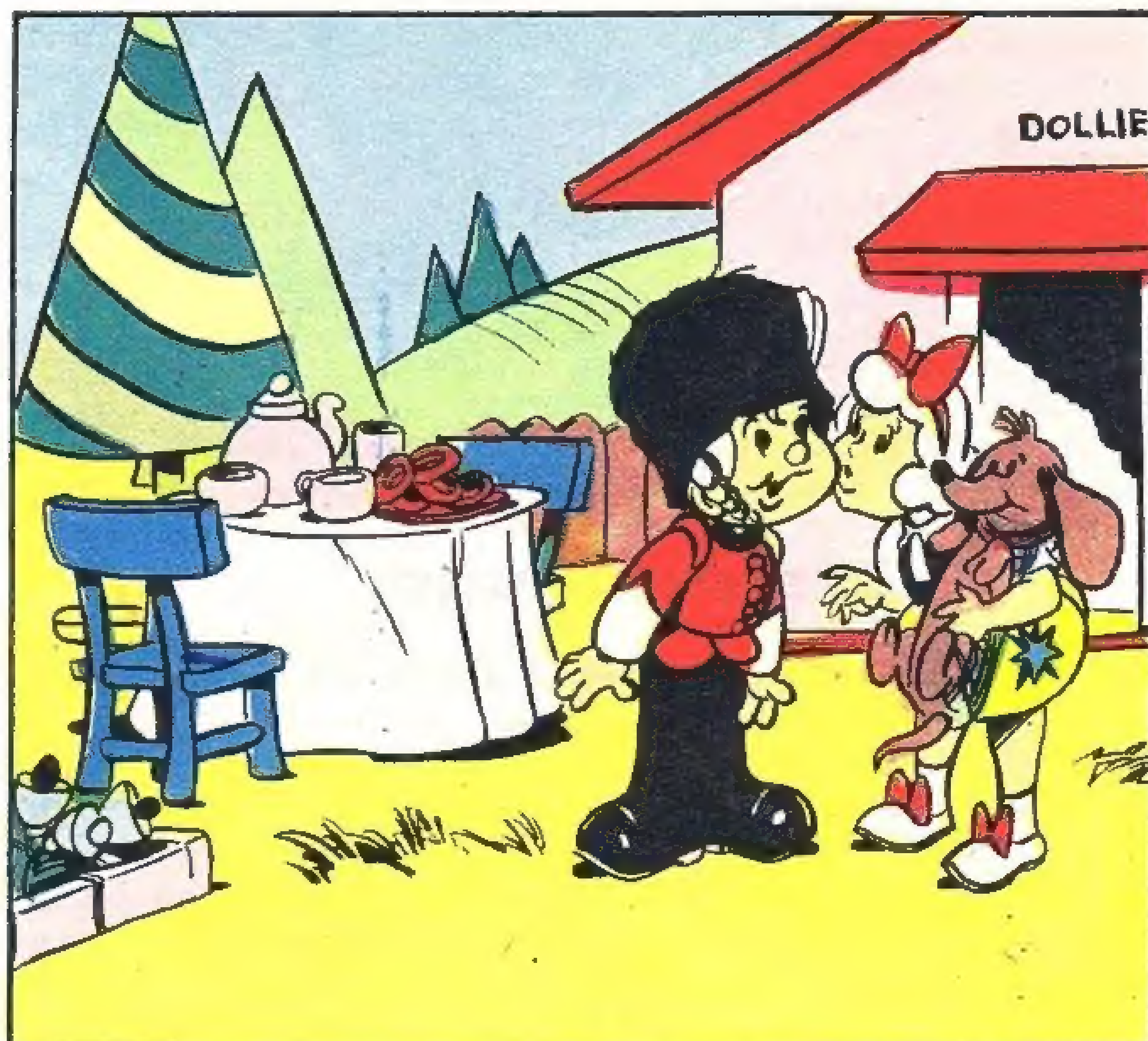
„Dillie, waar ben je?" riep Tommie en hij zocht ijverig in de struiken, waarin hij de hond had zien verdwijnen. Maar Dillie was nergens te bekennen en Tommie werd steeds bozer. „Ik hoop dat Dollie iets lekkers klaar heeft staan als ik terugkom," zei hij. „Dat heb ik wel verdiend!"

Maar toen Tommie nog een eindje verderop gegaan was, zag hij Dillie opeens. Hij stond bij een houtvuurtje, waarop Pogo, de lakei van de koning, worstjes aan het braden was. De koning zat er ook bij en at juist een boterham met worst. „Wat moet jij hier, hondje?" vroeg de koning aan Dillie.

Tommie kwam vlug te voorschijn. „Neem ons niet kwalijk, majesteit," zei hij. „We wilden u niet storen, maar Dillie heeft de geur van uw worstjes geroken en daarom is hij hierheen gelopen!" Toen begon de koning te lachen. „Nou," zei hij, „nemen jullie ook maar een worstje, hoor!"

En nadat ze flink wat worstjes opgegeten hadden, keerden Tommie en Dillie terug naar het huis van Dollie. Natuurlijk was die erg blij, toen ze hen zag aankomen. „Tommie," zei ze, „je bent een kranige soldaat!" En ze gaf hem een klinkende zoen. Daarna dronken ze samen gezellig thee.

Kruiswoordraadsel

Ingezonden door Frits Konings (11 jaar) in Roosendaal.

Horizontaal:
1. Stad in Nederland, bekend om zijn motorraces
6. Grot
8. Voorzetsel
10. Per maand (afk.)
11. Scherpe kant van een mes
12. Weggetje
13. Lidwoord
15. Bijwoord
16. Vleessoort
18. Zieke

Verticaal:
2. Slechthorend (afk.)
3. Muzieknoot
4. Oude lengtemaat
5. Boom
7. Voegwoord
9. Ontkenning
10. Waarin men kookt
14. Weggetje
16. Pers. voornaamw.
17. Pers. voornaamw.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kruiswoordpuzzel

```
H O N D   L U I K
A   L E E U W   E
A S   K E I   E R
S A P   N   A R K
  B A L   H A K
L E K   E   R E E
E L   E E N   R E
E   A N D E R   N
M A N D   L A N D
```

Wie weet het?

1. (b); 2. (c); 3. (a); 4. (b); 5. (a); 6. (c).

Dierenpuzzel

De opgave is: in deze figuur de namen van uitsluitend roofdieren in te vullen. Niet alleen grote vreemde roofdieren komen in aanmerking, maar ook de roofdiertjes, die in ons land leven. Alle klinkers staan al op hun plaats.

Ziekenlijstje

Nelly Jolse, Utenhagestraat 218 B, Rotterdam-21, is 16 jaar. Ze spaart kaarten van honden, poesen en filmsterren.

Gloria Hüfner, Baron v. Wassenaarlaan 58, Katwijk a/d Rijn, spaart postzegels en foto's van filmsterren (Paul Anka, Cliff Richard). Gloria is 14 jaar.

Diana Pover, Sanatorium Berg en Bosch, Tarcisiuspaviljoen, Hal 4, Bilthoven, is 15 jaar. Diana vraagt om post en foto's van filmsterren en zangers (Robertino, Cliff Richard).

Derk Joosten, Huissensestraat 36, Lobith (Gld.), 13 jaar oud, spaart bierviltjes, sigarebandjes en foto's van filmsterren.

Henkie de Zwart, Prot. Ziekenhuis, Zaal 50, Drachten, spaart postzegels, dierefoto's en ansichtkaarten. Henkie is 15 jaar.

Tonny Janssen, Betouwstraat 47, Tegelen (L.), zou graag wat kaarten van honden en poesen ontvangen.

De gouden kraag

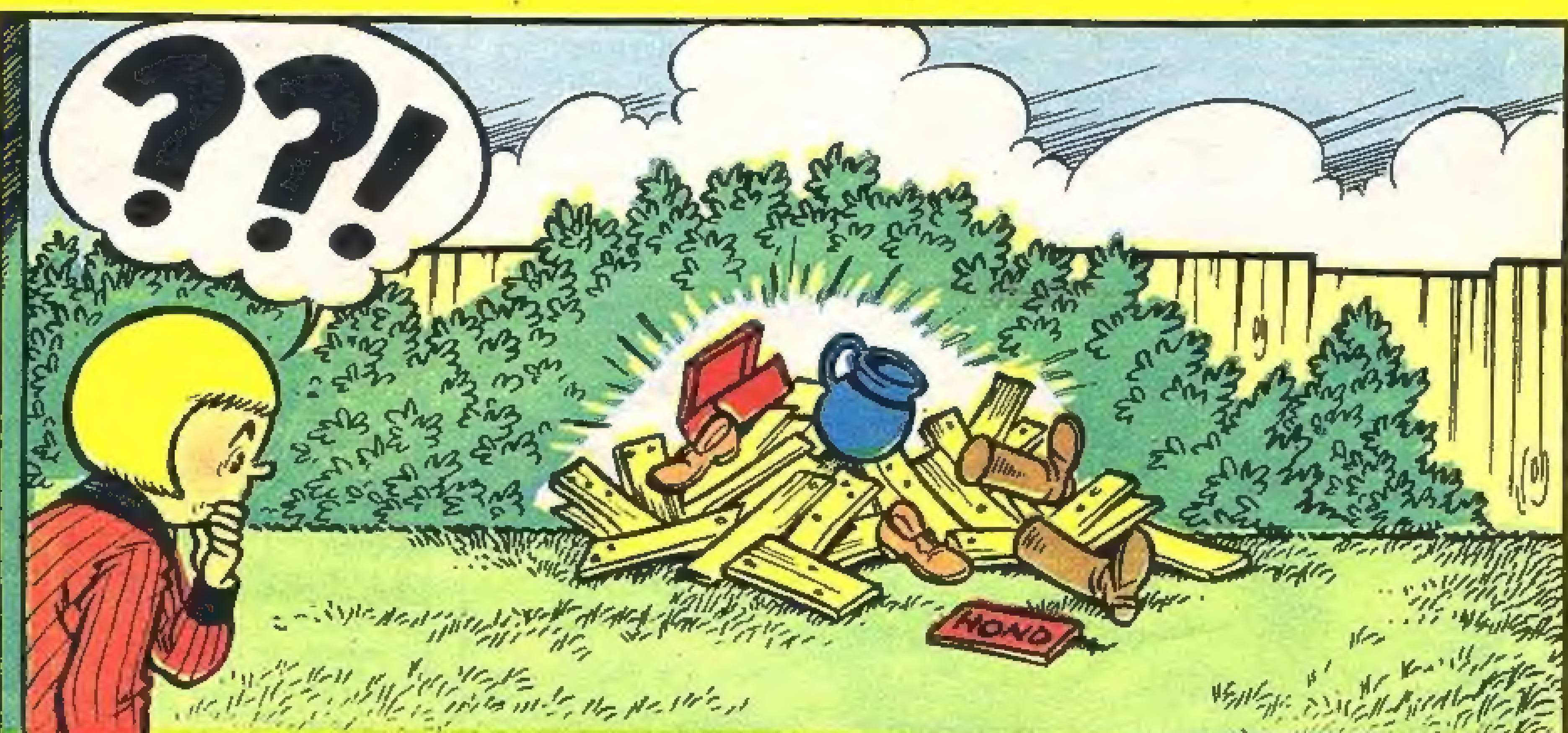

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.